

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ

Ἐδιδάχθησαν τὸ πρῶτον ἐπὶ Ἰσάρχου ἄρχοντος, Ὀ.λ. 89, 4, π.Χ. 424, κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἡ' ἔτους τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου· μετασκευασθεῖσαι δὲ, ἐδιδάχθησαν αὖθις μετὰ ἐν ἔτος ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς αὐτοῦ.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.
ΜΑΘΗΤΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.
ΧΑΙΡΕΦΩΝ.
ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΣΤΡΕΨΙΑΔΟΥ.
ΠΑΣΙΑΣ } Τοχισταί.
ΑΜΥΝΙΑΣ }
ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.
ΛΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.
ΜΑΡΤΥΣ.
ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ θέσιν πρὸ τῶν οἰκιῶν τοῦ Στρεψιάδου
καὶ τοῦ Σωκράτους.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Φεῦ, φεῦ!

Ζεῦ βασιλεῦ! τὸ μῆκος εἶναι τῶν νυκτῶν

ἀπέραντον; ἡμέρα δὲν θενὰ φανῇ;

Πρὸ τόσης ὥρας ἤκουσα τὸν πέτεινόν,

5 κ' οἱ δοῦλοι ῥέγχουν. "Α! δὲν ἔρρεγχον προτοῦ.

"Ω νὰ χαθῇς, ὦ πόλεμ', ἐξ αἰτίας σου

οὔτε τοὺς δούλους νὰ παιδεύσω ἤμπορῶ.

Ἄλλ' οὐδ' ὁ νεανίας ὁ καλὸς αὐτὸς

ἐγείρεται τὴν νύκτ', ἀλλ' ἀνεμίζεται,

10 κουκουλωτὸς εἰς πέντε μαλακαῖς προβιαῖς.

Νὰ ῥουχαλίσω τὸ λοιπὸν ἄς σκεπασθῶ.

Ὁ δυστυχής! δὲν ἔχω ὕπνον! Μὲ κεντοῦν

οἱ σταῦλοι καὶ τὰ χρέη καὶ τὰ ἔξοδα

αὐτοῦ τοῦ νέου· ἀλλ' αὐτὸς κτενίζεται,

15 μ' ἀμάξας τρέχει, ἵπποδρόμ' ἀγαπᾷ,

καὶ ἵππους ὀνειρεύετ', ἐν ᾧ χάνομαι,

νὰ φθάνουν βλέπων τῶν μηνῶν αἱ εἰκοσταί,

(7) Πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν διήρκει ὁ πόλεμος. Τὸ μάχιμον τῶν Ἀθηναίων ἐξεστράτευσεν, ὥστε οἱ πολῖται ἐφοβοῦντο τὸ πλῆθος τῶν δούλων.

(17) Εἰκοσταί, ὅλαι ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς τελευταίας ἡμέραι τοῦ μηνός, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἡρίθμουν πρῶτ' η, δευτέρα κλ. ἐπ' εἰκάδι (Πολυδ. Α. 7, 63), ἢ ἡρίθμουν τὰς ἡμέρας τοῦ τελευταίου τρίτου τοῦ μηνός, ἀπὸ τῆς τελευταίας πρὸς τὰ ὀπίσω.

κ' οἱ τόκοι νὰ προβαίνουν. Λύχνον ἄναψε,
 παιδὶ, καὶ τὸ βιβλίον δός μοι νὰ ἰδῶ
 20 οἱ τόκοι πόσοι, καὶ εἰς ποίους χρεωστῶ
 καὶ τί. Μνᾶς θέλω τῷ Πασίᾳ δώδεκα.
 Εἰς τὸν Πασίαν δώδεκα; Πῶς; διατί;
 Τὸν Κοππατίαν ἀγοράσας. Ἄθλιος!
 Καλλήτερα τὸ χέρι δὲν μοῦ ἔκοπταν!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ (ὄνειροπολῶν)

25 Μ' ἀδικεῖς, Φίλων. Πήγαινε τὸν δρόμον σου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἴδου ἐκεῖνο τὸ κακὸν ποῦ μ' ἔσβυσεν·
 ἐν ᾧ κοιμᾶται ἵππους ὀνειρεύεται.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ (ὄνειροπολῶν)

Ὡς πόσους δρόμους τρέχουν τὰ πολεμικά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἀπείρους τρέχει ὁ πατήρ σου διὰ σέ.
 30 Ἀλλ' ἄς ἰδῶ τί ἄλλο χρεωστῶ; Τρεῖς μνᾶς
 τὸν Ἀμυνίαν διὰ δίφρον καὶ τροχούς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ (ὄνειροπολῶν)

Τὸν ἵππον λάβε κ' ἄφες τον νὰ κυλισθῇ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εἰς τὴν πτωχείαν, ἄθλιε, μ' ἐκύλισας.

(20) Οἱ τόκοι ἦσαν 1 ὀρ. τὴν μνᾶν κατὰ μῆνα, ἤτοι 12 τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως.

(21) Πασίας, τραπεζίτης, πτωχεύσας διὰ τὰς ἵππικὰς δαπάνας του. Ἴσως πρόγονος (πάππος) τοῦ ἐπὶ Δημοσθένους ζῶντος τραπεζίτου Πασίωνος, ὅστις κατέλιπε τὴν τράπεζαν αὐτοῦ εἰς τὸν υἱόν του Πασικλῆ (Δημ. ὑπ. Φορμ. 11.)

(23) Ἴπποι φέροντες ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκεκαυμένον τὸ γράμμα Κόππα.

(28) Τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐννοεῖ, εἰς τοὺς ἀγῶνας.

(31) Ἀμυνίας. Ὑποτίθεται ὅτι αἰνίττεται τὸν ἄρχοντα Ἀμυνίαν ἐφ' οὗ ἐδιδάχθησαν αἱ Νεφέλαι, τρέψας ἐπίτηδες τὸ εἰ εἰς υ.

Κατεδικάσθην, μὲ ζητοῦν ἐνέχυρα
35 διὰ τοὺς τόκους.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ (ἐξυπνῶν)

Δὲν μὲ λέγεις, πάτερ μου,
τί ὅλην νύκτα ἔχεις καὶ στριφογυρνᾷς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! μὲ δαγκάνουν δήμαρχ' εἰς τὸ στρῶμά μου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καλὲ ὀλίγον ἄφες με νὰ κοιμηθῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Κοιμοῦ, πλὴν μάθε πῶς τὰ χρέη ὅλ' αὐτὰ
40 κατὰ τῆς κεφαλῆς σου θὰ στραφοῦν ποτέ.

Φεῦ!

ἢ προξενήτρα νὰ χαθῇ κακὴν κακῶς
ποῦ μ' ἔκαμε νὰ πάρω τὴν μητέρα σου.

Γλυκὺν ὥς τότε ἔζοῦσα βίον χωρικόν,

45 ἀμελημένος, ἄπαστρος ἐμούχλιαζα
μ' ἀρνίων πλοῦτον, σταφυλῶν καὶ μελισσῶν.

Τοῦ Μεγακλέους τοῦ ἐκ Μεγακλέων πλὴν

ἀνεψιὰν ἔπῃρα, χωρικὸς πολίτισσαν

καμαρωτὴν, τρυφῶσαν, κοισυρίζουσαν,

50 καὶ ὅταν ἐκοιμώμην εἰς τὸ πλάγι τῆς,

τυρὶ καὶ τρύγος, κ' ἔρια ἐμύριζα,

κ' ἐκείνη μῦρα, κρόκκον, καὶ φιλήματα,

(37) Οἱ δήμαρχοι ἦσαν οἱ ἐνεργοῦντες τὰς καταγραφὰς καὶ κατασχέσεις διὰ χρέη.

(47) Μεγακλῆς, ὄνομα ἀριστοκρατικὸν πολλῶν τῶν Ἀλκμαίωνιδων. Ἐξ αὐτῶν κατήγοντο καὶ ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης.

(49) Κοισύρα, ἀριστοκρατικὸν ὄνομα γυναικός. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου, ἢ μᾶλλον τοῦ Ἀλκμαίωνα ἐξ Εὐβοίας.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Ε']

Γενετυλλίδα, Κωλιάδα, κ' ἔξοδα.

Πλὴν δὲν ἀργοῦσεν· ἔκλωθε κ' ἐξήλωνε.

55 Ἐγὼ δὲ δείχνων πρόφασιν τὸ φόρεμα,
ἔλεγα· γύναι, σὺ τὸ παρεξήλωσες!

ΘΕΡΑΠΩΝ (ἐρχόμενος)

Δὲν ἔχει πλέον λάδι τὸ λυχνάρι μας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τὸν λύχνον ὁποῦ πίνει πάλιν μ' ἀναψες.

Ἔλα κοντά μου νὰ σὲ δείρω.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Διατί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

60 Διότι φτύλι ἔβαλες τόσον παχύ.

(Ὁ θεράπων ἀπέρχεται.)

Ἐπειτα δ' ὅταν ἀπεκτήσαμεν υἱόν,
ἐγὼ πολλάκις κ' ἡ καλὴ γυναῖκά μου
εἶχομεν λόγους περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ἐκείνη μ' ἔππον σύνθετον τὸ ἤθελεν,

65 ὥς Καλλιππίδην, Ξάνθιππον ἢ Χάριππον,
ἐγὼ δὲ Φειδωνίδην, ὥς τοῦ πάππου μου.

Ἦλθομεν τέλος εἰς τινα συμβιβασμόν,
καὶ Φειδιππίδην ὠνομάσαμεν αὐτόν.

Κ' ἐκείνη τὸν υἱόν της συχνοχάϊδευεν.

70 «Ὅταν μέγας γίνῃς, καὶ διφρηλατῆς
φορῶν πορφύραν ὥς ὁ Μεγακλῆς».... κ' ἐγὼ,
«Εἰς τὸν Φελλέα ὅταν ᾿γιδοπρόβατα,
ὥς ὁ πατήρ σου χωρικὴν προβιάν φορῶν....»

(53) Γενετυλλίς καὶ Κωλιάς, ἐπίθετα τῆς Ἀφροδίτης τῶν φιλαρέσκων καὶ φιλοκόσμων γυναικῶν.

(72) Φελλεὺς, χωρίον πετρῶδες ἐν Ἀττικῇ που, βοσκὴ αἰγῶν.

- Αὐτὸς πλὴν εἰς τοὺς λόγους δὲν ἐπείθετο,
 75 καὶ ἵππων ἔρως ἔτρωγε τὸ ἔχειν μου.
 Δι' αὐτὸ τώρα, ἄγρυπνος ὄλονυκτῆς,
 δρόμον ζητῶ, καὶ ἡῦρα ἀξιόλογον·
 καὶ ἂν καὶ τοῦτον καταπείσω, σῶζομαι.
 Πλὴν πρῶτον πρέπει νὰ τὸν ἐξυπνίσωμεν.
 80 Πῶς δὲ νὰ τὸν ἔξυπνίσω γλυκυτέρως; πῶς;
 Φειδιππιδάκη, Φειδιππίδη!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Πάτερ, τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Υιέ μου, φίλησέ με· δὸς τὴν χειρὰ σου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ἴδοῦ, τί εἶναι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Λέγε με, μὲ ἀγαπᾷς;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ναί, μὰ τὸν Ποσειδῶνα, μὰ τὸν Ἴππιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

- 85 Μὴ τέκνον μου, μὴ τοῦτον, μὴ τὸν Ἴππιον.
 Αὐτὸς εἶν' ὅλων τῶν κακῶν μου αἴτιος.
 Ἄν μ' ἀγαπᾷς ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου,
 υιέ μου, πείσου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Πάλιν τί θενὰ πεισθῶ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

- Νὰ μεταβάλης τάχιστα τοὺς τρόπους σου.
 90 Ἐλθὲ, ν' ἀκούσῃς τοῦ πατρός σου συμβουλήν.

(84) Ἴππιος, σύνθημα ἐπείθετον τοῦ Ποσειδῶνος.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Εἰπὲ τί θέλεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Θὰ πεισθῇς!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ναὶ, θὰ πεισθῶ,

σ' ὁμνύω εἰς τὸν Βάκχον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἔλα καὶ ἰδέ.

Τὴν θύραν βλέπεις καὶ τὸν οἶκον τὸν μικρόν!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Τὸν βλέπω. Τ' εἶναι τοῦτο, πάτερ μου, λοιπόν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

95 Ψυχῶν σοφῶν ἐκ' εἶναι φροντιστήριον.

Εἰς τοῦτον κατοικοῦσιν ἄνδρες λέγοντες

καὶ πείθοντες πῶς περίξ εἶναι κλίβανος

ὁ οὐρανὸς, κ' ἐντός του ἡμεῖς ἄνθρακες.

Αὐτοὶ διδάσκουν, ὅταν τοὺς πληρώσῃ τις,

100 νὰ νικᾷ λέγων δίκαια ἢ ἄδικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ τίνες εἶναι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τ' ὄνομά των ἀγνοῶ·

μεριμνοφροντισταὶ καλοὶ καὶ ἄξιοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Αἰβοῖ! ἀχρεῖοι! Τοὺς ἀγύρτας, ἐννοῶ,

καὶ τοὺς ἀνυποδῆτους λέγεις καὶ χλωμοὺς,

(99) Ὁ Σωκράτης ἐπὶ μισθῷ δὲν ἐδίδασκεν (ἀν καὶ τὸ ἐναντίον λέγουσιν τινες, Ἀριστόξ. ἐν Διογ. Λαερτ. Β, 20. Quint. XII, 17.) Ἀλλ' ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ Σωκράτους αἰνίττεται πάντας τοὺς σοφιστάς.

105 ὥς ὁ πτωχὸς Σωκράτης καὶ ὁ Χαιρεφῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ᾠ! ὦ! σιώπα. Μὴ λαλῆς ὥς νήπιον
καὶ τοῦ πατρός σου τὸ ψωμὶ ἂν ἀγαπᾷς,
γενοῦ εἰς τούτων, φασκελῶν τὴν ἵππικὴν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ποτέ μου, μὰ τὸν Βάκχον, καὶ ἂν μ' ἔδιδες
110 τοῦ Λεωγόρου ὅλους τοὺς φασιανούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ᾠ! ἔλα, φίλτατέ μου. Σὲ παρακαλῶ,
νὰ ἔλθης νὰ σπουδάσης.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Νὰ σπουδάσω; τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τοὺς δύο λόγους ὅτι ἔχουν λέγεται,
τὸν βέλτιστον, καὶ ἄλλον τὸν κατώτερον.
115 Ἐκ τούτων δὲ τῶν λόγων ὁ κατώτερος
νικᾷ, μὲ εἶπον, ὅταν ἄδिका λαλῇ.
Ἄν λοιπὸν τοῦτον διδαχθῇς τὸν ἄδικον,
ἀφ' ὅσα χρέη ἔχω ἐξ αἰτίας σου,
οὐδ' ὀβολὸν κἀνένα δὲν θ' ἀπέδιδα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

120 Δὲν θὰ μὲ πείσης. Ἐπειτα πῶς νὰ φανῶ
μαραγκιασμένος καὶ χλωμὸς εἰς τοὺς ἵππεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δὲν θὰ μὲ τρώγῃς πλέον, μὰ τὴν Δήμητραν,

(105) Χαιρεφῶν, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους, Σφήττιος τὸν δῆμον.
Πλάτ. Ἀπολ. Σωκράτ. 21.

(110) Λεωγόρας, ἀδροδίαιτος Ἀθηναῖος (ἴδ. Ἀθην. Θ, 387.) Οὕτως ἐκα-
λεῖτο καὶ ὁ τοῦ Ἀνδοκίδου πατήρ.

καὶ σὺ καὶ ὁ ζυγίτης κ' ὁ Σαμφόρας σου.
Θενὰ σὲ στείλω ἀπ' ἐδῶ 'ς τοὺς κόρακας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

125 Δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ ἀνιππον ὁ θεῖός μου
ὁ Μεγακλῆς. Ὑπάγω. Σὲ δὲν σὲ ψηφῶ.

(Φεύγει.)

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ (μόνος)

Ἄ! οὔτ' ἐγὼ θὰ κείτωμ' ἐδῶ ἄπρακτος·
ἀλλὰ θ' ἀπέλθω, εὐχηθεῖς εἰς τοὺς Θεοὺς,
ἐγὼ νὰ μάθω εἰς τὸ φροντιστήριον.

130 Πῶς, γέρων ἐπιλήσμων καὶ τὸν νοῦν βραδύς,
θὰ μάθω τρίψιλ' ἀκριβολογήματα;
Ἐμπρός, ἐμπρός. Ὡς πότε θὰ στριφογυρνῶ;
Κἄν δὲν κτυπῶ τὴν θύραν; Παῖ, παιδάριον!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΜΑΘΗΤΗΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΜΑΘΗΤΗΣ

Κατὰ κοράκων! Ποῖος εἶναι ποῦ κτυπᾷ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

135 Ἀπὸ Κικύννης Στρεψιάδης Φείδωνος.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Μὰ τοὺς Θεοὺς, ἀγροῖκος. Πῶς τόσον σφοδρὰ
τὴν θύραν μας λακτίζεις καὶ ἀμέριμνα;
Μίαν ιδέαν ποῦ 'γεννοῦς' ἀπέβαλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Συγχώρητέ με· κατοικῶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

140 Εἰπέ με πλὴν τὸ πρᾶγμα ποῦ ἀπέβαλες.

(123) Ζυγίτης ὁ παρὰ τὸν ζυγὸν ἵππος, Σαμφόρας δὲ ὁ ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγχεκαυμένον ἔχων τὸ σημεῖον Σάμ, ἢ ἀρχαῖον Σ (Μ).

(135) Κικύννη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

(137) Τὸ μεριμνᾶν ἔχουσι πάντοτε διὰ στόματος οἱ μεριμνοφροντισταὶ οὗτοι.

ΝΕΦΕΛΑΙ

71

ΜΑΘΗΤΗΣ

Δὲν λέγεται εἰς ἄλλους πλὴν εἰς μαθητάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εἰπέ το τώρα, θάρρει. Ἔρχομαι κ' ἐγὼ
νὰ μαθητεύσω εἰς τὸ φροντιστήριον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἄς τὸ εἰπῶ· πλὴν ἔχε το μυστήριον.

- 145 Τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Σωκράτης ῥώτησε
ὁ φύλλος πόσους τῶν ποδῶν του νὰ πηδᾷ·
διότι τοῦτον εἰς τ' ὀφρύδι ὀδάγκασε,
κ' εἰς τοῦ Σωκράτους ἤδησε τὴν κεφαλὴν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Καὶ πῶς τὸ ἤρεν;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἐπιτηδειότατα.

- 150 Ἀνέλυσε κηρίον, φύλλον ἔλαβε,
κ' εἰς τὸ κηρίον ἔχωσε τοὺς πόδας του·
ὥς δ' ἐψυχράνθη, ἐφοροῦσε Περσικάς.
Αὐτὰς ἐκβάλλων ἔμετρησε τὸ πῆδημα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ τί λεπτότης τῶν φρενῶν! Ζεῦ Βασιλεῦ!

ΜΑΘΗΤΗΣ

- 155 Ἀλλ' ἂν ἀκούσης τοῦ Σωκράτους ἄλλο τι
ἐφεύρεμα!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! ποῖον; σὲ παρακαλῶ.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Εἷχ' ἐρωτήσῃ Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος

(152) Περσικαὶ ἐμβάδες, ὑποδήματα.

πῶς φρονεῖ ὅτι ψάλλουσιν οἱ κώνωπες,
ἂν μὲ τὸ στόμα ἢ μὲ τὰ ὀπίσθια.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

160 Καὶ τί ἐκεῖνος εἶπε περὶ κώνωπος;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Εἶπε πῶς εἶναι τ' ἄντερον τοῦ κώνωπος
στενόν· καὶ ἡ λεπτότης τούτου τὴν πνοὴν
ᾧθεῖ μὲ βίαν κατὰ τὰ ὀπίσθια·

ὥς μὲ στενόν δὲ κοῖλος συνεχόμενος,

165 εἰς τῆς πνοῆς τὴν βίαν ὁ πρωκτὸς ἤχεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! εἶναι σάλπιγξ τῶν κωνώπων ὁ πρωκτός!

Εὐδαίμων! εὔρε τὸ ἐντερολόγημα!

Βεβαίως θὰ κερδίζῃ κρίσεις εὐκολα,

ὁ διαβλέπων τὰ ἔντερα τοῦ κώνωπος.

ΜΑΘΗΤΗΣ

170 Σκέψις μεγάλη πρὸ πολλοῦ ἐξέφυγε
τὸν νοῦν του, ἐξ αἰτίας σαύρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς αὐτό;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἐν ᾧ ἐζήτει τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς
καὶ περιόδους, καὶ πρὸς τ' ἄνω ἔχασκεν,
ἀπὸ τῆς σκέπης σαῦρα τὸν ἐκόπρισε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

175 Μ' ἀρέσ' ἡ σαῦρα τὸν Σωκράτην λούουσα.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Χθὲς τὸ ἐσπέρας δείπνου ἐστερούμεθα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Κ' αὐτὸς τί ἐσοφίσθη διὰ τὸ ψωμί;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Τὴν τράπεζαν μὲ στάκτην κατεπάσισε,
ὥς διαβήτην τὸ σουβλί ἐστράβωσε,

180 κ' εἰς τὴν παλαίστραν ἔκλεψ' ἓνα φόρεμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ὡς πότε πλέον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
Ἄνοιξε, σπεῦσε, σὺ τὸ φροντιστήριον,
καὶ τὸν Σωκράτην ὅσον τάχος δεῖξόν μοι
μὲ γαργαλεῖ νὰ μάθω. Ἄνοιξ', ἄνοιξε.

(Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ φαίνονται μαθηταὶ εἰς διαφόρους θέσεις καὶ μετὰ
διαφόρων ἐργαλείων.)

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΜΑΘΗΤΗΣ, ΑΛΛΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

185 ὦ Ἡρακλῆ! τί εἶναι τὰ θηρί' αὐτά;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Καὶ τί σ' ἐκπλήττει; ὁμοιάζουσι μὲ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μ' ὅσα ἐκ Πύλου ἔφθασαν Λακωνικά.
Αὐτοὶ ἐκεῖ τί τάχα βλέπουν εἰς τὴν γῆν;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τὰ κρομμύδια

(180) Οἱ γεωμέτραι ἐπέπασσον σκόνιν εἰς πῖνακα, καὶ εἰς αὐτὴν διέγραφον
τὰ σχήματά των. Καὶ ὁ Σωκράτης προσποιούμενος ὅτι γεωμετρικόν τι σχή-
μα θὰ λύσῃ, ἐν ᾧ ὅλοι προσεῖχον εἰς τοῦτο, λωποδυτικῶς, καὶ κατὰ τοὺς
θαυματοποιοὺς ἤρπασεν ἐν ἱμάτιον. Ἐτιμωρεῖτο δὲ, κατὰ τὸν νόμον, θανά-
τον ἢ ἐκ Γυμνασίων ὑφαίρεσις ἱματίων ἢ σκευῶν. «Ἐξ τῆς . . . ἱματίου . . .
ὑφέλοιτο.» Δημοσθ. Κ. Τιμοκρ. 736.

(181) Τὸν Μιλήσιον, τὸν ἓνα τῶν ἑπτὰ σοφῶν.

(187) Τοὺς ἐκ Σφακτίας αἰχμαλώτους Σπαρτιάτας.

190 ζητοῦν. Μὴ τόσον δι' αὐτὰ φροντίζετε·
 ἤξεύρω ποῦ μεγάλα εἶναι καὶ καλὰ.
 Κ' αὐτοὶ τί κάμνουν, ὅπου τόσον σκύπτουσι;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Τὰ σκοτεινὰ ζητοῦσιν εἰς τὸν Τάρταρον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί δ' ὁ ὀπισθινός των βλέπ' εἰς οὐρανόν;

ΜΑΘΗΤΗΣ

195 Ἀστρονομίαν μόνος του διδάσκεται.

(Πρὸς τοὺς μαθητάς)

Ἐμβᾶτε, μὴ ἐκεῖνος σᾶς ἰδῇ ἐδώ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! μὴ ἀκόμῃ, μή! ᾶς μείνουν. Ἦθελον
 νὰ τοῖς εἰπῶ δι' ἓνα πραγματάκι μου.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀλλὰ νὰ μένουν δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται

200 εἰς τὸν ἀέρα ἔκθετοι πολὺν καιρόν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

(Δεικνύων σφαῖραν οὐρανίαν)

Εἰς τοὺς Θεοὺς σου, πλὴν εἶπέ με, τ' εἶν' αὐτά;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀστρονομία εἶν' αὕτη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ (δεικνύων γεωμετρικὸν ἐργαλεῖον)

Κ' ἐκεῖνο, τί;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Γεωμετρία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Καὶ εἰς τ' εἶναι χρήσιμον;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Μετρεῖ τὴν γῆν.

ΝΕΦΕΛΑΙ

75

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τοὺς κλήρους τῶν ἀποικιῶν;

ΜΑΘΗΤΗΣ

205 Ὁχι, τὴν ὅλην γῆν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Αὐτὸ περίεργον!

Χρήσιμον πράγμα λέγεις καὶ δημοτικόν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Τῆς γῆς δ' ἐκείνη εἶν' ἡ περιφέρεια,
κ' αὐταὶ εἶν' αἱ Ἀθῆναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς; Δὲν πείθομαι,

ἀφ' οὗ δὲν βλέπω δικαστὰς νὰ κάθηνται.

ΜΑΘΗΤΗΣ

210 Αὐτὴ τῷ ὄντι εἶν' ἡ γῆ ἡ Ἀττική.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Κ' οἱ Κικυννεῖς ποῦ εἶναι, οἱ δημόται μου;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἐδὼ κ' ἐκεῖνοι. Βλέπεις καὶ ἡ Εὐβοία
ἐκεῖ μακρὰν εἰς μῆκος πῶς τεντώνεται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ὁ Περικλῆς κ' ἡμεῖς δὲ τὴν τεντώσαμεν.

215 Ἡ Λακεδαίμων δὲ ποῦ εἶναι;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ποῦ; Ἐδῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! τί κοντά μας! Τοῦτο σεῖς φροντίσατε,
πολὺ μακρύτερά μας νὰ τὴν φέρετε.

(204) Οἱ Ἀθηναῖοι ἔχαιρον ἐπὶ τῇ γῇ ἣτις τοῖς ἐπρωικοδοτεῖτο ἐν ταῖς κληρουχίαις τῶν κυριευομένων χωρῶν.

(214) Τὴν ἐτεντώσαμεν νεκρὰν, δηλαδή τὴν κατεστρέψαμεν. Παίζει πρὸς τὸν λόγον τοῦ μαθητοῦ.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Δέν εἶναι τρόπος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Νὰ χαθῇτε τὸ λοιπόν.

(Ὁ Σωκράτης φαίνεται κρεμάμενος εἰς καλάθιον.)

ὦ! ὦ! Εἰς τὴν κρεμάθραν, ποῖος εἶν' αὐτός;

ΜΑΘΗΤΗΣ

220 Αὐτός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Αὐτός, τίς;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ Σωκράτης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Σώκρατες!

(Πρὸς τὸν μαθητὴν)

Νὰ τὸν φωνάξης καὶ σὺ ἔλα, δυνατά.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Καιρὸν δὲν ἔχω. Φώναξέ τον μόνος σου.

(Φεύγει.)

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ Σώκρατες,

Σωκράτη μου!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τί με καλεῖς, ἐφήμερε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

225 Πρῶτον εἶπέ τί κάμνεις, σὲ παρακαλῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Περιορῶ τὸν ἥλιον, ἀεροβατῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἄπο τὴν κούφαν τοὺς Θεοὺς ὑπερορᾷς;
Τούλάχιστον πῶς ὄχι ἐκ τῆς γῆς;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ποτὲ

230 δὲν ἤθελον νοήσῃ τὰ μετέωρα
τὸν νοῦν ἂν δὲν ἐκρέμων, κ' ἔννοιαν λεπτὴν
μὲ ὅμοιον ἀέρα δὲν ἐμίγνυον.

Ἄν δ' ἀπὸ κάτω τὰ ἐπάνω ἔβλεπον,
δὲν ἤθελον τὰ εὖρει, ἐπειδὴ ἡ γῆ
ἔλκει μὲ βίαν τὴν ἱκμάδα τοῦ νοός.

235 Τὸ ἴδιον συμβαίνει κ' εἰς τὰ κάρδαμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί λέγεις;

Ἔλκει ὁ νοῦς ἱκμάδα εἰς τὰ κάρδαμα!
Κατάβα ὅμως, Σωκρατάκη μου, ἐδῶ,
νὰ μὲ διδάξης ὅσα θέλω ἀπὸ σέ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

240 Τί θέλεις κ' ἤλθες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Νὰ μὲ μάθῃς νὰ λαλῶ.

Στρυφνοὶ χρεωφειλέται, τόκοι, βάσανα
μοὶ δίδουν, κ' ὑποθήκας μ' ἐπιβάλλουσι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Καὶ πῶς, εἰπέ μοι, ἔτυχε νὰ χρεωθῇς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Κακὴ φαγοῦρα ἵππικὴ μ' ἀφάνισε.

245 Πλὴν μάθε με τὸν ἕνα ἐκ τῶν λόγων σου,
αὐτὸν ποῦ δὲν πληρώνει. Ὅσον δὲ ζητεῖς
μισθὸν, πῶς δίδω σοὶ ὁμνύω τοὺς Θεούς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ποίους Θεοὺς ὁμνύεις; Εἰς ἡμᾶς Θεοὶ
δὲν περνοῦν τώρα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Σεῖς δ' εἰς τί ὁμνύετε;
250 Εἰς σιδηρένιους, ὥς εἰς τὸ Βυζάντιον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τὰ θεῖα θέλεις πράγματα νὰ διδαχθῇς
ὀρθῶς ὥς εἶναι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν Δί', ἂν ἡμπορῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Μὲ τὰς νεφέλας νὰ λαλήσης δέχεσαι,
τὰς ἰδικάς μας τὰς Θεάς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! μάλιστα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

255 Εἰς τὴν καθέδραν κάθησε τὴν ἱεράν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐκάθησα, ἰδού με.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Λάβε τῶρ' αὐτὸν
τὸν στέφανον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Στεφάνους θέλω; Σώκρατες,
ὥς ὁ Ἀθάμας μήπως θὰ θυσιασθῶ;

(250) Ἐπειδὴ ὁ Σωκράτης εἶπεν «οἱ Θεοὶ δὲν περνοῦν» (νόμισμα οὐκ ἔστι), ὁ Στρεψιάδης ἐνθυμήθη τὰ σιδηρᾶ νομίσματα τῶν Βυζαντίων (Πλάτ. Πείσανδρ. ἐν Σχολ. Ἀριστοφ.)

(258) Ἀθάμας, ὁ σύζυγος τῆς Νεφέλης, ὅστις θελήσας νὰ θανατώσῃ τὰ παῖδιά του, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλλήν, κατεδικάσθη νὰ σφαγῇ εἰς τὸν βωμὸν, ἐσώθη δὲ ὑφ' Ἡρακλέους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

260 Οὐχί! πρὸς μυουμένους συνηθίζομεν
ἡμεῖς αὐτά.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Καὶ τότε θενὰ γίνω τί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Γλῶσσα ῥοδάνι, λεπτολόγος, πάσπαλη.

(Τὸν περιχεῖ μὲ πάσπαλην)

Πλὴν μὴν κινεῖσαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν Δί', ἀλήθεια λές.

Ὡς μὲ πασίζεις, θενὰ γίνω πάσπαλη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ (ἐπισήμως)

Μὲ εὐλάβειαν πρέπει ὁ γέρων σιγῶν τὴν εὐχήν μου
[αὐτὴν νὰ ἀκούσῃ.

265 Ὡ ἀμέτρητε ἄναξ, ὦ δέσποτ' Ἀἴῃρ, ποῦ μετέωρον φέ-
[ρεις τὴν γῆν μας,
ὦ λάμπων αἰθῆρ, καὶ Θεαὶ φοβεραὶ, ὦ κεραυνοβρον-
[τῶσαι νεφέλαι,
ἐγερθῆτε, φανῆτε, ὦ δέσποιν', ἐδῶ, ὁ σοφὸς σᾶς κα-
[λεῖ ἐκ τοῦ ὕψους.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὴ ἀκόμη, σιγὰ, νὰ τυλίξω αὐτὸ, μὴ βραχῶ καὶ μού-
[σκευμα γίνω·

δυστυχία! κ' ἐγὼ νὰ ἐξέλθω, χωρὶς τὸ σκιάδι μαζῇ
[κᾶν νὰ ἔχω!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

270 Ὡ νεφέλαι τιμώμεν', ἐλθέτε λοιπὸν εἰς αὐτὸν νὰ δει-
[χθῆτε τὸν ἄνδρα,

εἴτε κάθησθ' εἰς ἄκρας ποῦ δέρν' ἢ χιῶν, εἰς σεπτὰς
 [κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου,
 εἴτ' ἐντὸς εἰς τοὺς κήπους τοῦ Ὠκεανοῦ μὲ τὰς νύμ-
 [φας χοροὺς συγκροτεῖτε,
 εἴτε ἂν μ' ὀλοχρύσους λαγήνους νερὸν εἰς τὰ στόμι' ἂν-
 [τλήτε τοῦ Νείλου,
 ἢ ἔαν τὴν Μαιῶτιν οἰκῇτε, ἢ ἂν τὰς χιόνας τοῦ Μί-
 [μαντος βράχου,
 275 εὐχαρίστως ἰκέτου ἀκούσατ' εὐχὴν, καὶ δεχθῇτ' εὐμε-
 [νῶς τὴν θυσίαν.

ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ΧΟΡΟΣ

(Ἀκούεται μακρόθεν καὶ πλησιάζει κατὰ μικρὸν μὲ βροντὰς καὶ ἀστράπας).

ΣΤΡΟΦΗ

Ἄφθαρτοι φύσεις νεφῶν,
 ἅς ἀναβῶμεν γοργῶς, δροσεραὶ καταλείπουσαι τ' ἄντρα
 ὦκεανοῦ τοῦ πατρὸς τὰ βαρύγδουπα,
 εἰς ὑψηλὰς κορυφὰς, ἅς στολίζουσι δάση πολύδενδρα,
 280 περιφανεῖς ἀκρωρείας νὰ βλέπωμεν
 κ' ἔκτασιν γῆς ἱερᾶς ἀγλαόκαρπον,
 καὶ ποταμίων στροφῶν κελαδήματα,

(274) Μίμας, ὄρος τῆς Θράκης.

(276—88)

—υ—, —υ—, —
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ—
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ— (4)
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—
 —υ—, —υ—
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ— (2)
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ—

καὶ παταγοῦσαν, βαρύβροντον θάλασσαν.

ἽΟτι στιλπνὸν τοῦ αἰθέρος τ' ἀκοίμητον ὄμμα
285 χύνει τ' ἀστράπτον φῶς του.

Πλὴν ἀποσείουσαι τ' ὄμβριον σύννεφον
ἀπὸ τ' ἀθάνατα σώματ' ἄς ἴδωμεν
μέ τηλέσκοπον ὄμμα τὸν κόσμον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦ νεφέλαι σεβάσμαι, βλέπω σαφῶς, μέ ἤκούσατε
[ὅταν ηὔχῃθην.

(Πρὸς τὸν Στρεψιάδην)

290 Πῶς; δὲν ἤκουσες σὺ τὴν φωνὴν καὶ βροντὴν τὴν
[θεόσεπτον, πῶς ἐμυκᾶτο;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Καὶ σᾶς σέβομαι, ὦ τιμημέναι Θεαί, καὶ ποθῶ δὲ κ' ἐ-
[γὼ νὰ βροντήσω
πρὸς τὰς θείας βροντάς σας, καὶ τόσον αὐτάς τὰς φο-
[βοῦμαι, καὶ τόσον τὰς τρέμω,
ὥστε ἢ συγχωρεῖται ἢ ὄχι, ἐδὼ τώρ' ἀμέσως εὐθὺς
[θ' ἀπολύσω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Μὴ χλευάζης, μιμούμενος τρόπους πολλῶν τρυγο-
[πασσαλειμμένων δαιμόνων,
295 ἀλλὰ λέγε καλὰ· μέγα σμῆνος Θεῶν προχωρεῖ πρὸς
[ἡμᾶς μέ τραγούδια.

ΧΟΡΟΣ

(Τὸ ᾄσμα ἀκούεται πλησιέστερον.)

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Κόραι βροχῆς χορηγοί,

(294) Ἐννοεῖ κωμικοὺς ποιητὰς, εἰς ἄτοπα καὶ ἀσεβῆ σκώμματα χαίροντας.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Ε']

εἰς τὴν παχεῖαν ἐδὼ ἅς προέλθωμεν γῆν τῆς Παλ-
[λάδος,

εὐάνδρον, εὐχαριν τόπον τοῦ Κέκροπος,
ἔπου τελοῦνται μυστήρια ἄφραστα, ἔπου τὸ τέμενος,
300 ἐορτασίμως τοῖς μύσταις ἀνοίγεται,
ἔπου Θεῶν οὐρανίων χαρίσματα,
ἔπου ναοὶ ὑψηλοὶ καὶ ἀγάλματα,
καὶ τῶν μακάρων πομπαὶ ἱερώταται,
καλλιστεφεῖς τῶν Θεῶν πανηγύρεις, θυσίαι,
305 πάντα καιρὸν τελοῦνται,
ἔπου τὴν ἀνοιξιν Βρόμιαι χάριτες,
καὶ μελωδούντων χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ αὐλῶν βαρυτόνιστος Μοῦσα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! εἰπέ μοι, καλὸν νὰ σοὶ δώσῃ ὁ Ζεὺς, ποῖαι ἦσαν,
[ὦ Σώκρατες, αὗται,
310 ὅπου μ' ἔμφασιν τόσῃν μάς εἶπον αὐτά; Μήπως ἦσαν
[ἡρώϊσσαι ἴσως;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τῶν ἀργῶν εἶν' ἀνθρώπων μεγάλαι Θεαὶ, αἱ οὐράνιαι
[εἶναι νεφέλαι.
Τὰς ιδέας αὐταὶ χορηγοῦσ' εἰς ἡμᾶς, καὶ μάς δίδουσι
[νοῦν, εὐγλωττίαν,
ἀγυρτεῖαν καὶ τρόπους τοῦ λέγειν στιλπνοὺς, καὶ κα-
[τάληψιν ἅμα καὶ τόνον.

(303) Τὸ Ἐλευσίνιον.

(306) Βρόμιαι αἱ τοῦ Βάκχου, ἐπιλεγομένου Βρομίου. Τὴν ἀνοιξιν δ' ἐτε-
λοῦντο τὰ Διονύσια.

(309) ~ - ~ - ~, ~ - ~ - ~, ὁ Ἀριστο-
φάνειος λεγόμενος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Διὰ τοῦτο ἀκούσας' αὐτῶν τὴν φωνὴν ἡ ψυχὴ μου εὐ-
[θὺς ἐπτερώθη,

15 καὶ τῶν λόγων λεπτότητα τώρα ζητεῖ, καὶ στενῶς
[τὸν καπνὸν ν' ἀναλύσῃ,

καὶ τὴν γνώμην μὲ γνώμην κεντῶσα, ποθεῖ ν' ἀντι-
[τάττῃ τοὺς λόγους εἰς λόγους.

Ὡστε ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα φρονῆς δυνατὸν, νὰ ἰδῶ κα-
[θαρὰ αὐτὰς θέλω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Πρὸς τὸν Πάρνηθα γύρισε κύτταξ' ἐκεῖ· καταβαίνουν,
[τὰς βλέπω, τὸ ὄρος

μ' ἡσυχίαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ποῦ εἶναι, ὦ δεῖξαί με, ποῦ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Εἴν' ἐκεῖν' αἱ πολλαὶ ποῦ προβαίνουν
320 εἰς τοὺς κοίλους κρημνοὺς κ' εἰς τὰ δάση. Αὐταὶ εἰς
[τὸ πλάγι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Παράδοξον πρᾶγμα!

Δὲν τὰς βλέπω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τὴν εἴσοδον κύτταξ' ἐκεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τώρα μόλις καὶ πῶς διακρίνω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τέλος πάντων δὰ τώρα τὰς βλέπεις, ἐκτὸς κολοκύ-
[θαις ἂν ἔχῃς ταῖς τσίμπλαις.

(318) Πάρνης, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν Δία, ναί, ναί. ὦ σεβάσμιαι! πῶς κατεσκέπα-
[σαν ὅλα τριγύρω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Καὶ οὐτ' ἤξευρες σὺ, ἰοῦδ' ἐπίστευες καὶ ἕως τώρα
[Θεαὶ ὅτι εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

325 Μὰ τὸν Δία, ποτέ· ἀλλ' ἐφρόνουν καπνὸς, καὶ ὁμίχλη
[καὶ δρόσος πῶς ἦσαν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν, μὰ τὸν Δία, αὐταὶ σοφιστὰς ὅτι
[βόσκουσι τόσους,
ἐμπνευσμένους προφήτας, καλοὺς ἰατροὺς, δακτυλι-
[δοπλεξουδοκεράτσους,
καὶ κυκλίων χορῶν τραγουδολυγιστὰς, καὶ ψευδοα-
[στρολόγους ἀγύρτας.
Βό σκου ἄνδρας ποῦ πάντοτε κάθηντ' ἀργοὶ, ἐπειδὴ
[τὰς ὑμνοῦσ' οἱ τοιοῦτοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

330 Διὰ τοῦτο ταῖς ψάλλουν: «Ὑγρῶν νεφελῶν ἐχθρικὴν
[στριφολάμπουσαν βίαν,
κ' ἐκατοντακεφάλου πλεκτάνας Τυφῶ, τριχυμίας μὲ
[λύσσαν φυσώσας,
ἀερίους,» προσέτι, «ὑγροὺς οἰωνοὺς, γαμψωνύχους
[πορεῖς τῶν ἀέρων,»
καὶ «ὑδάτων βροχὰς δροσερῶν Νεφελῶν». Ἀντ' αὐ-
[τῶν δὲ κατέπινον ὅλων
γοβιδίων τεμάχη μεγάλων, καλῶν, καὶ κιχλῶν τρυ-
[φερότατον κρέας.

(330) Χλευάζει πεφουσημένους διθυραμβοποιῶν ἐκφράσεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

335 Καὶ ἀδίκως, ἂν εἶναι πρὸς χάριν αὐτῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πλὴν εἶπέ με, τί ἔπαθον τώρα,
ἐὰν εἶναι τῷ ὄντι νεφέλαι αὐταί, καὶ θνητὰς ὁμοιά-
[ζουν γυναῖκας;

Αἱ νεφέλαι δὲν εἶναι τοιαῦται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἄλλὰ πῶς σέ φαίνοντ' ἐκεῖναι, εἶπέ με.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δὲν ἤξεύρω καλά. Ὅμοιάζουν σχεδὸν μὲ μαλλία ξαν-
[τὰ ποῦ πετῶσι,
πλὴν ποτέ, μὰ τὸν Δία, γυναῖκας, ποτέ, παντελῶς.
[Αὐταὶ δ' ἔχουν καὶ μύτας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

340 Ἀποκρίσου εἰς ὅσα λοιπὸν σ' ἐρωτῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Λέγε, γρήγορα λέγε, τί θέλεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Πρὸς τὰ ἄνω κυττάζων νεφέλην ποτέ ἢ μὲ κάνταυ-
[ρον εἶδες ὁμοίαν,
ἢ μὲ πάρδαλιν, λύκον ἢ ταῦρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! ναί, μὰ τὸν Δία· τί ὅμως μὲ τοῦτο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ὅ,τι σχῆμα θελήσουν λαμβάνουν αὐταί· καὶ καθὼς
[μὲν ἰδοῦν μακρομάλλην
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους μὲ σῶμα δασύ, ὥς κἀνένα
[υῖὸν Ξενοφάντου,

(344) Ὁ υἱὸς τοῦ διθυραμβοποιοῦ Ξενοφάντου ἦν ὁ τραγωδοποιὸς Ἱερώνυμος, ὃς προσάπτει ὁ ποιητὴς ἀκολασίαν. (Ἴδε καὶ Ἀχαρν. 388 καὶ Σφ. 19).

345 περιπαίζουν αὐτοῦ τὴν μανίαν, κ' εὐθύς τῶν κενταύ-
[ρων λαμβάνουν τὸ σχῆμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί δέ, ἄρπαγα ὅταν ἰδοῦν τῶν κοινῶν ὡς τὸν Σίμω-
[να, τότε τί κάμνουν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Παριστῶσιν ὁμοίως τὴν φύσιν αὐτοῦ καὶ αἰφνίδια γί-
[νονται λύκοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δι' αὐτὸ, διὰ τοῦτο τὸν ρίψασι χθὲς τὸν Κλεώνυμον
[αὐταὶ ἰδοῦσαι,
ἐπειδὴ καὶ δειλότατον εἶδον αὐτὸν, ἐνεδύθησαν σχῆ-
[μα ἐλάφου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

350 Τὸν Κλεισθένη δὲ πάλιν ὡς εἶδον αὐταί, βλέπεις, ἔ-
[γειναν τώρα γυναῖκες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Λοιπὸν χαίρετε, δέσποιναι, ἂν δὲ ποτὲ ἤξιώθησαν
[τοῦτο καὶ ἄλλοι,
παμβασίλισσαι, σείρατε τώρα φωνὴν κ' εἰς ἐμέ, ν' ἀν-
[τηχήσῃ ὡς τ' ἄστρα.

ΧΟΡΟΣ

Χαῖρε, γέρον, υἱὲ παλαιῶν ἡμερῶν, ὅστις λόγους ζη-
[τεῖς φιλομούσους,
καὶ σὺ, ὦ φλυαρίας λεπτῆς ἱερεῦ, πρὸς ἡμᾶς ἐλθὼν
[λέγε τί θέλεις.

(346) Σίμων, σοφιστὴς Ἀθηναῖος, καὶ τῶν δημοσίων καταχραστὴς, κλέψας χρήματα καὶ ἐξ Ἡρακλείας. (Εὐπολὶς ἐν πόλεσι, παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ.)

(348) Κλεώνυμος, συνεχῶς ὡς δειλὸς διασυρόμενος. ("Ἰδ. Ἀχαρν.)

(350) Κλεισθένης, πολλάκις κωμωδούμενος ὡς γυναικώδης, ("Ἰδ. Ἀχ. 118. Βάτρ. 48), καὶ κατὰ Σουίδα, συνεχῶς ξυριζόμενος, ὅπως φαίνεται νέος.

355 Ἐπειδὴ δὲν ἀκούομεν ἄλλον τινὰ μετεωροφιλόσοφον
[τώρα
τοῦ Προδίκου ἐκτὸς, ὅτι ἔχει καὶ νοῦν καὶ σοφίαν ἀπέ-
[ραντον· σὲ δέ,
ἐπειδὴ κορδωμένος τοὺς δρόμους περνᾷς, καὶ τὰ μά-
[τια σου στριφογυρίζεις,
κ' ἐξυπόλυτος τόσα κακὰ καρτερεῖς, κ' ὅταν βλέπεις
[ἡμᾶς καμαρόνεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ γῆ! τί φωνή! πόσον ἦτον σεμνή, ἱερὰ, σοβαρά, τε-
[ρατώδης!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

360 Ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι αἱ μόναι Θεαί· τὰ λοιπὰ φλυαρίαι
[εἶν' ὅλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πλὴν εἶπέ, μὰ τὴν Γῆν, ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς, πῶς; Θεὸς
[καὶ ἐκεῖνος δὲν εἶναι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ποῖος Ζεὺς; μὴν εἰπῆς φλυαρίας, καὶ Ζεὺς δὲν ὑπάρ-
[χει διόλου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί λέγεις;
Καὶ λοιπὸν ποῖος βρέχει; Αὐτοῦ σὲ ζητῶ νὰ μοὶ δώ-
[σης ἐξήγησιν πρῶτον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἐννοεῖται, αὐταί. Καὶ λαμπρῶς ἡμπορῶ νὰ σοὶ δώ-
[σω αὐτοῦ ἀποδείξεις.

365 Ἄς ἰδῶμεν· εἶπέ μοι, νὰ βρέχη ποτὲ ποῦ τὸν εἶδες
[χωρὶς τὰς νεφέλας;

(356) Πρόδικος ὁ Κεῖος, σοφιστής.

ἐν ᾧ ἔπρεπε τότε νὰ βρέχη αὐτὸς εἰς αἰθρίαν, κ' ἐκεῖ
[ναι νὰ λείπουν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ναὶ, μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, κάπως καλὰ τὸν ἐταίριασας
[τοῦτον τὸν λόγον.

Ἐφρονοῦσα προτοῦ πῶς ὁ Ζεὺς κατοуреῖ ἀπὸ κόσκι-
[νον, ὅταν μᾶς βρέχη.

Ἀλλὰ ποῖος, εἰπέ μοι, βροντᾶ; ἐπειδὴ τουρτουρίζ' ὅ-
[ταν τοῦτο ἀκούω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

370 Αὐταὶ πάλιν βροντοῦν κυλιόμεναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς; ὦ εἰπέ μοι το, πάντολμε ἄνερ!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Μὲ νερόν ὅταν εἶναι γεμάται πολὺ, βιαζόμεναι ἂν
[κινηθῶσι,

πρὸς τὰ κάτω κυλοῦν φορτωμέναι βροχὴν ἐξ ἀνάγ-
[κης, καὶ μ' ὅλον τὸ βάρος

ἐν ᾧ πίπτουν, ἢ μία τὴν ἄλλην κτυπᾶ, καὶ μὲ κρό-
[τον καὶ πάταγον σκάνουν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἀλλὰ τίς τὰς βιάζει; Δὲν εἶναι ὁ Ζεὺς ποῦ βιάζει αὐ-
[τὰς νὰ κινῶνται;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

375 Ὁ αἰθέριος στρόβιλος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Στρόβιλος! πῶς! Δὲν τὸ ἤξευρα τοῦτο ἀκόμη,

ὅτι Ζεὺς δὲν ὑπάρχει, ἀντὶ δὲ αὐτοῦ ὅτι ἄρχει ὁ στρό-
[βιλος τώρα.

Πλὴν δὲν μοὶ ἐξήγησας μ' ὅλα αὐτὰ τὴν βροντὴν
[καὶ τὸν κρότον ἀκόμη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Δὲν μὲ ἤκουσας; Λέγω γεμάται νερὸν αἱ νεφέλαι
[πολλάκις ὡς εἶναι,

πῶς ἢ μία τὴν ἄλλην ὀρμῶσα κτυπᾷ, καὶ κροτοῦν
[ἐκ πυκνότητος τότε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

380 Καὶ ἀπόδειξιν ποίαν μοὶ δίδεις αὐτοῦ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Σὲ τὸν ἴδιον, ὡς θὰ σοὶ δείξω.

Παναθήναια ὅταν τελῶνται, ζωμὸν τὴν γαστέρα γε-
[μίσας, ἡσθάνθης

ἀνακάτωσιν ἴσως ποτὲ, καὶ αὐτὴ γουργουρίζει μὲ ἔ-
[ξαφνον κλόνον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ναί, μὰ τὸν Ἀπόλλων', αὐτὴ μ' ἐνοχλεῖ, καὶ ταρατ-
[τεται ἄνω καὶ κάτω,

καὶ κροτεῖ τὸ ζωμάριον ὡς ἡ βροντὴ, κ' ἐκεῖ μέσα
[μεγάλα φωνάζει,

385 πρῶτον πᾶξ σιγανὰ, μετὰ ταῦτα παπᾶξ, καὶ κατό-
[πιν προσθέτει παπάππαξ·

ἔταν δὲ ἀπολύσω διόλου, βροντᾷ παπαπάππαξ, κα-
[θὼς καὶ ἐκεῖναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Λοιπὸν σκέψου, ἂν τόση κοιλίτσα μικρὴ φοβεροὺς
[τόσους κρότους τινάξῃ,

(376) Ὁ Στρώβιλος (δῖνος) τῶν ἀτόμων, ἡ τῆς οὐρανίας ὕλης, ὡς ἀρχὴ τῆς ἰσορροπίας τοῦ παντός, σύστημα φιλοσοφικὸν τοῦ Δημοκρίτου καὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους.

ὁ ἀὴρ ὅστις εἶναι ἀπέραντος, πῶς, νὰ βροντᾷ δυνατὰ
[δὲν τὸν πρέπει;
Διὰ τοῦτο τὰ δύο ὀνόματ' αὐτὰ, ἡ βροντὴ καὶ ἡ
[πορδὴ ὁμοιάζουν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

390 Ἀλλὰ πόθεν ὁ καίων ὀρμᾷ κεραυνὸς, ὅστις λάμπει
[μὲ φλόγας, εἰπέ μοι,
ὅστις ψήνει μὲ φρύγανα ὅσους κτυπᾷ, τσουρουφλᾷ
[δ' ὅσους μένουσι ζῶντες;
Κἂν αὐτὸν σφενδονίζει βεβαίως ὁ Ζεὺς, καὶ κτυπᾷ
[τοὺς κακοὺς ἐπιόρκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Πῶς, κρονόληρε σὺ, ξαναμώραμα, πῶς, μωρολόγε,
[μαμμάκουθε γέρον,
ἂν κτυπᾷ ἐπιόρκους, λοιπὸν διατί νὰ μὴν καύσῃ τὸν
[Σίμωνα τότε,
395 ἢ τὸν Θέωρον, ἢ τὸν Κλεώνυμον; Πλὴν εἶν' ἐπιόρκοι
[οὔτοι μεγάλοι.
Ἀλλὰ βλέπεις, αὐτὸς τὸν ναόν του κτυπᾷ, καὶ τὸ
[Σούνιον, ἄκραν τῆς χώρας,
καὶ τὰς δρυς τὰς μεγάλας. Πρὸς τί δὲ αὐτό; ἢ γνω-
[ρίζεις καὶ δρυς ἐπιόρκους;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δὲν ἤξεύρω, νομίζω πῶς λέγεις καλά. Κεραυνὸς δὲ
[τί εἶναι; εἰπέ μοι.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ
Ξηρὸς ἄνεμος ὅταν συμπέσ' εἰς αὐτὰς νὰ κλεισθῇ, δια-
[σχίζων τὰ ὕψη,

(394—395) Σίμων, (ἴδε στ. 349).—Κλεώνυμος, (ἴδε στ. 351).—Θέωρος, καὶ ἀλλαχοῦ κωμωδεῖται. Σφ. 43. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ἐπιώρκησε διὰ κατάχρησιν, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὴν λειποταξίαν.

400 ἀπὸ μέσα ὡς φούσκας τὰς πρήσκει, κ' εὐθὺς μεθ' ὀρ-
 [μῆς ἰσχυρᾶς, ἐξ ἀνάγκης
 τὰς σπαράττει, καὶ ἔξω ὀρμᾶ δυνατὸς, ἐπειδὴ ἡ πυ-
 [κνότης τὸν θλίβει·
 καὶ κροτῶν καὶ συρίζων καὶ τρύζων ὀρμᾶ, καὶ αὐτὸς
 [ἐαυτὸν κατακαίει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν Δία, αὐτὸ μὲ συνέβη κ' ἐμὲ τὰ Διάσια ὅτ' ἔτε-
 [λοῦντο.

Συγγενεῖς προσκαλέσας καὶ ψήνων κοιλιᾶν, νὰ τὴν
 [σχίσω δὲν εἶχον φροντίσει·
 405 πλὴν ἐφούσκων' ἐκείνη, καὶ ἔξαφνα μιὰ καὶ ὀλόμεσα
 [σπᾶ, καὶ τὰ δύο
 μ' ἐπιτσίλισε μάτια μὲ βρώμαις πολλαῖς, καὶ τὸ πρό-
 [σωπον μ' ἔκαυσεν ὅλον.

ΧΟΡΟΣ

ὦ ἄνθρωπε, ὅστις ποθεῖς παρ' ἡμῶν τὴν μεγάλην σο-
 [φίαν νὰ λάβῃς,
 πόσον θέλεις, ὦ πόσον εὐδαίμων γενῇ μεταξὺ Ἀθη-
 [ναίων κ' Ἑλλήνων,
 ἐὰν κέκτησαι μνήμην καὶ σκέψιν ὀρθήν, κ' εἰς δεινὰ
 [σταθερὰν καρτερίαν
 410 ἐὰν ἔχ' ἡ ψυχὴ σου, καὶ δὲν ἀπαυδῇς εἴτε ἵστασαι
 [εἴτε βαδίζῃς,
 οὔτε ὅταν κρυώνῃς λυπῇσαι πολὺ, οὔτε πρόγευμα
 [θέλῃς νὰ ἔχῃς,
 καὶ κρασὶ καὶ γυμνάσι' ἂν δὲν ἀγαπᾷς, καὶ τὰ ἄλλα
 [τ' ἀνόητα ὅλα,

(403) Ἑορτὴ τοῦ Διὸς τὰ Διάσια, τελουμένη Ἀνθεστηριῶνος ἢ φθίνοντος.

καὶ ἂν ὥς εὐγενέστερον τοῦτο φρονῇς, ὥς εἰς ἄξιον ἂν-
 [δρα ἀρμόζον,
 νὰ νικᾷ εἴτε πράττη, ἢ σκέπτηται, ἢ μὲ τὰ ὅπλα
 [τῆς γλώσσης παλαίη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

415 ὦ! ἂν μόνον ψυχὴν μὲ ζητοῦν στερεάν, καὶ δυσκο-
 [λοκοιμήτριαν σκέψιν,
 κ' οἰκονόμον, ταλαίπωρον θέλουν κοιλιᾶν, εἰς τὸν δεῖ-
 [πνον θρουμβοχορτασμένην,
 μὴ σὲ μέλ', εἴμ' ἐδῶ, καὶ δι' ὅλα αὐτὰ δυνατὸς, νὰ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

[σφυροκοπανίζης.
 Αἶ! καὶ δὲν θὰ πιστεύῃς εἰς ἄλλον Θεὸν, ἐκτὸς ὅσα
 [ἡμεῖς θεωροῦμεν,
 τὰς Νεφέλας, τὸ Χάος, ποῦ βλέπεις αὐτὸ, καὶ τὴν
 [γλῶσσαν ἀκόμη, τὰ τρία;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

420 Οὔτε κἂν θὰ λαλήσω τοὺς ἄλλους ποτὲ, οὐδὲ ἂν καθ' ὁ-
 [δὸν τοὺς ἀπῆντων
 οὔτε θέλω θυσίας προσφέρ' ἢ σπονδὰς, οὔτε λίβανον
 [θέλω τοῖς καύσει.

ΧΟΡΟΣ

Τί νὰ κάμωμεν θέλεις λοιπὸν διὰ σέ; Θάρρει, λέγε,
 [καὶ δὲν θ' ἀποτύχης,
 ἐπειδὴ καὶ τιμᾶς καὶ θαυμάζεις ἡμᾶς, καὶ ζητεῖς προ-
 [κοπὴν ν' ἀποκτήσης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ δέσποιναι, τοῦτο λοιπὸν ἀπὸ σᾶς ἀπαιτῶ τὸ μι-
 [χρὸν καὶ τὸ μόνον,
 425 εἰς τὸ λέγειν σταδίους ἐγὼ ἑκατὸν νὰ προτρέχω τῶν
 [ἄλλων Ἑλλήνων.

ΧΟΡΟΣ

Σοὶ χαρίζομεν τοῦτο καθὼς τὸ ζητεῖς, καὶ κάνεις ἀπὸ
[σήμερον ἄλλος
εἰς τὸν δῆμον προτείνων τὰς γνώμας του, σοῦ συνε-
[χέστερον θέλει κερδίσει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὴ μοὶ λέγετε γνώμας μεγάλας, ὦ! μή! Δι' αὐτὰς
[δὲν μοὶ μέλει διόλου.
Θέλω μόνον νὰ μάθω νὰ στρεψοδικῶ, νὰ γλυστρήσω
[τὰ δάνεια θέλω.

ΧΟΡΟΣ

430 Θὰ σοὶ γίνῃ αὐτὸ ποῦ ποθεῖς, ἐπειδὴ δὲν ἐζήτησας
[οὔτε τι μέγα.
Ἄλλὰ τώρα μὲ θάρρος εἰς τούτους ἐδὼ τοὺς ἐμούς
[λειτουργοὺς παραδόσου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Θενὰ κάμ' ὥς μοὶ λέγετε. Εἴμ' εὐπειθής, ἐπειδὴ μὲ
[πιέζ' ἡ ἀνάγκη,
ἐξ αἰτίας τῶν ἵππων τῶν κοππατιῶν, καὶ τοῦ γάμου
[ποῦ μ' ἔσβυσεν ὄλον.

Ἄς μ' ἐπάρουν, ἄς κάμουν ὥς θέλουν μ' ἐμέ.

435 Τοῖς ἀφήνω τὸ σῶμά μου, ἄς τὸ κτυποῦν,
ἄς κρυώνῃ, ἄς καίεται ἢ ἄς πεινᾷ,
ἄς διψᾷ, ἄς τὸ δαίρνουν νὰ γίνῃ ἀσκός·
νὰ τινάξω τὰ χρέη μου μόνον ζητῶ,
κ' εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἀνίσως φανῶ

(434) ~~~~~,~~~~~ (11)

~~~~~  
~~~~~ (4)

~~~~~  
~~~~~


440 εὐφραδὴς, θαρρῆτος, τολμηρὸς, ἀναιδὴς,
 βδελυρὸς, καὶ ψευμάτων καλὸς κολλητὴς,
 λογοπλάστης, τριμμένος τεχνίτης δικῶν,
 νομοκώδηξ, ῥοδάνι, ψαλίδ', ἀλεποῦ,
 κουτοπόνηρος, λέρα, ἀγύρτης, αἰσχροῦ,
 445 κουρελιᾶ, μιαρὸς,
 τετραπέραστος, γλυφοπινάκας φρικτός·
 ὅσοι ἂν μ' ἀπαντῶσιν ἂν λέγουν αὐτὰ,
 ἅς τὰ λέγουν, ἅς κάμνουν καθὼς τοῖς φανῇ·
 μὰ τὴν Δήμητραν, ἂν καὶ τοῖς εἶν' ἄρεστον,
 450 εἰς αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς
 κ' ὥς λουκάνικον ἅς μὲ προσφέρουν.

ΧΟΡΟΣ

Ἄτολμον αὐτὸς δὲν ἔχει τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλ' ἀνδρείαν.
 Μάθε δὲ, ἂν ὑπ' ἐμοῦ διδαχθῇς, ὑψηλὴν ἕως τ' ἄστρα
 θ' ἀποκτήσης δόξαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

455 Καὶ πῶς αὐτό;

ΧΟΡΟΣ

Μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν πάντα καιρὸν
 φθονητότατον βίον τῶν ἄλλων θνητῶν
 θὰ ζήσης.

(452—468) —υ—υ,—υ—υ,—υ—υ,—υ—υ —υ—, —υ—, —υ—, —υ—
 —υ—, —υ—, — | —υ—υ—, —υ—, —υ— —υ—
 —υ—υ, —υ— —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—
 —υ— —υ—, —υ—, —υ—, —
 —υ—, —υ—, —υ— —υ—
 —υ—, —υ—, —υ—, —υ— —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —υ—, —
 —υ—
 —υ—, —υ—, —
 —υ—, —υ—, —υ—

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἄρά γε τοῦτο ἐγὼ
θὰ τὸ ἶδω ποτέ;

ΧΟΡΟΣ

Καὶ πολλοὶ

θενὰ κάθηνται πάντοτ' ἐκτὸς τῶν κλειστῶν
θυρῶν σου,

θέλοντες σὲ νὰ ἰδοῦν, καὶ μαζῇ σου εἰς λόγον νὰ ἔλθουν,
κλήσεις καὶ δίκας ἀξίας πολλῶν
ταλάντων

νὰ σοὶ κοινώσουν ἐρχόμενοι, ὅπως σκεφθοῦν μετὰ σοῦ.
(Πρὸς τὸν Σωκράτην)

Ἄλλὰ ἄρχισον σὺ προδιδάσκων τινὰ εἰς τὸν γέ-
[ροντ' ἀφ' ὅσα θὰ μάθῃ·
νὰ κινήσῃς ὀλίγον τὴν γνώμην αὐτοῦ, νὰ ἰδῇς κ' ἐξε-
[τάσῃς τὸν νοῦν του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

(Πρὸς τὸν Στρεψιάδην)

Εἰπέ μοι τώρα σὺ λοιπὸν τὸν τρόπον σου,
ὥστε γνωρίσας ποῖος εἶναι, μηχανὰς
νεοφανεῖς νὰ φέρω ἐναντίον σου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Θὰ μ' ἐκπολιορκήσῃς, διὰ τοὺς Θεούς;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦ! ὄχι. Πλὴν ὀλίγον θέλω νὰ μ' εἰπῇς
ἂν ἔχῃς μνήμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν Δία, καὶ διπλῆν.

Μὲ χρεωστεῖ τις; ἐνθυμοῦμαι, καὶ πολὺ.
Πλὴν χρεωστῶ τι; ὁ πτωχὸς, ξεχνῶ πολὺ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἄλλ' ἔχεις κλίσιν πρὸς τὸ λέγειν φυσικὴν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πρὸς μὲν τὸ λέγειν, ὄχι, πρὸς τὸ παίρνειν, ναί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Καὶ πῶς λοιπὸν θὰ μάθῃς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! πολὺ καλά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

480 Περὶ τῶν μετεώρων ὅταν τι σοφὸν
θὰ σ' εἰπῶ τώρα, νὰ τ' ἀρπάξῃς πρόσεξε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς; τὴν σοφίαν θενὰ χάπτ' ὥσάν σκυλί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἄνθρωπος εἶναι ἀμαθὴς καὶ βάρβαρος!
Φοβοῦμαι, γέρον, ξύλον μὴ χρειάζεσαι.

485 Ἄν τις σὲ δείρῃ σὺ τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δέρνομαι,

προσμέν' ὀλίγον, καὶ φωνάζω μάρτυρας,
κ' ἀκόμη τι ὀλίγον, καὶ δικάζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τὸ φόρεμά σου βγάλε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί! μὴ ἔσφαλα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἐδὼ εἶν' ἔθος νὰ ἐμβαίνωσι γυμνοί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

490 Διὰ νὰ κλέψω πλὴν ἐγὼ δὲν ἔρχομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τί φλυαρεῖς; Ἐκδύσου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ (καταθέτων τὸν μανδύαν)

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ,
προθύμως ἂν μανθάνω κ' εἴμ' ἐπιμελής,
θὰ ὁμοιάσω ποῖον ἐκ τῶν μαθητῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τὸν Χαιρεφῶντα ὅλος ἀπαράλλακτος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

495 Ὁ ἄθλιος θὰ γίνω, φεῦ! ἡμιθανής!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Μὴ φλυαρῆς, ἀλλ' ἔρχου, ἀκολουθεῖ με,
ὀγρήγορα προπάτει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἄλλὰ δός μοι πρὶν
μελόπητταν. Φοβοῦμαι, ὥς νὰ καταβῶ
ἂν εἰς τοῦ Τροφωνίου μοὶ ἐπρότεινες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

500 Προχώρει· τί κυττάζεις; Εἶν' ἡ θύρ' αὐτή.

(Ἐμβαίνουν ἀμφότεροι.)

ΧΟΡΟΣ

Ἀπελθε ὅλος χαρὰ τῆς ἀνδρίας σου ἔνεκα ταύτης.
Εὖνουν τὴν τύχην εὖχομαι εἰς ὃν τινα εἰς γῆρας
ἦλθε βαθύ, πλὴν κ' ἐν αὐτῷ προστρέβεται
εἰς πράγματα νεώτερα ἢ κατ' αὐτὸν,

505 καὶ ἐξασκεῖ σοφίαν.

(494) Ἰδε στ. 105.

(498) Οἱ κατερχόμενοι εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Τροφωνίου εἰς Λεβαδίαν, ἔφερον
πλακοῦντα εἰς τὴν χεῖρα.

(501—505) — — —, — — —, — — —, — — —, — — —, — — —
— — —, — — —, — — —, — — —
— — —, — — —, — — —
— — —, — — —, — — —
— — —, — — —

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Ε']

- Τώρα δὲ, ὡς ἡ Ἡλέκτρα, καὶ ἡ κωμωδία μου
 ἦλθε καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ θεατὰς τόσον σοφοὺς,
 καὶ θὰ τοὺς γνωρίσῃ, κόμην ἀδελφοῦ ἐὰν ἰδῇ.
 525 Καὶ ἰδέτε πόσον εἶναι σώφρων, ἔταν πρῶτον μὲν
 οὔτε ἦλθε μὲ ραμμένον κἀνὲν δέρμα κρεμαστὸν,
 παχὺ, κόκκινον εἰς τ' ἄκρα, τῶν παιδίων χλεύασμα·
 οὔτε φαλακροὺς πειράζει, οὔτε σύρει κόρδακα,
 οὐδ' ὁ γέρων ὅστις λέγει στίχους, μὲ τὴν ράβδον του
 530 δαίρνει, διὰ νὰ σκεπάσῃ ἀηδεῖς ἀστεῖσμούς·
 οὔτε τρέχει μὲ λαμπάδας, οὔτε κράζ' Ἰοῦ ἰοῦ,
 ἀλλ' εἰς ἐαυτὴν καὶ μόνην κ' εἰς τοὺς στίχους της θαρρεῖ.
 Οὔτ' ἐγὼ δὲ καμαρόνω, ὦν τοιοῦτος ποιητῆς,
 οὔτε δις καὶ τρίς εἰσάγων τὰ αὐτὰ σᾶς ἀπατῶ,
 535 ἀλλ' ιδέας πάντα νέας λέγω καὶ σοφίζομαι,
 ποτὲ δύω τὰς ἰδίας, καὶ εὐστόχους ὅλας των·
 ὅστις εἶχον μὲν ραπίσει μέγιστον τὸν Κλέωνα,
 ἀφ' οὗ ἔπεσε δὲ, πλέον δὲν τὸν μετεπάτησα.
 Εἰς αὐτοὺς δὲ δίδει μόλις ὁ Ὑπέρβολος λαβὴν,
 540 ὁλονέν τὸν κοπανίζουν ὡς καὶ τὴν μητέρα του,
 καὶ ὁ Εὐπόλις μὲν πρῶτος παριστᾷ τὸν Μαρικᾶν,
 διαστρέψας τοὺς Ἰππεῖς μου, κάκιστα ὁ κάκιστος,

(522) Ὡς ἐν Χοηφόροις τοῦ Αἰσχύλου ἡ Ἡλέκτρα γνωρίζει τὸν Ὀρέστην ἐκ τῆς κόμης του, οὕτως ἡ κωμωδία θὰ γνωρίσῃ τοὺς φίλους της θεατὰς.

(528) Κόρδαξ, χυδαία καὶ φορτικὴ ὄρχησις. Εἰς πάντα δὲ ταῦτα αἰνίττεται ἄλλων ποιητῶν ἀσέμνους σκηνάς.

(537) Ὁ Κλέων ἀπέθανεν ἐπὶ Ἀμεινίου, καθ' ὃ ἔτος ἐδιδάχθησαν αἱ Νεφέλαι τὸ 6'. Προσέβαλε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοράνης κυρίως ἐν τοῖς Ἰππεῦσι, διδαχθεῖσι πρὸ δύω ἔτων.

(539) Ὑπέρβολος, λυχνοποιὸς δημαγωγός.

(542) Παραπονεῖται κατὰ τοῦ κωμωδοποιοῦ Εὐπόλιδος, ὅτι ἐν τῇ κωμωδίᾳ αὐτοῦ τῷ Μαρικᾷ, ἐχούσῃ ὡς ὑπόθεσιν τὸν Ὑπέρβολον, ἔκλεψε τοὺς Ἰππεῖς του.

γραίαν μέθυσον προσθέσας ὅπως σύρη κόρδακα,
 ἦν ὁ Φρύνιχος εἰσῆξεν, ἦν τὸ κῆτος ἔτρωγε.
 545 καὶ ὁ Ἑρμιππος κατόπι παριστᾷ Ὑπέρβολον
 κ' ὅλοι σήμερον, τίς πρῶτος, παίζουσι τὸν Ὑπέρβολον,
 τὰς εἰκόνας τῶν χελίων τῶν ἐμῶν μιμούμενοι.
 Ὅστις χαίρ' εἰς στίχους τούτων, ἅς μὴ χαίρ' εἰς τοὺς
 [ἐμούς.
 Ἄν μ' ἐμὲ δ' εὐχαριστῆσθε καὶ τὰς ἐφευρέσεις μου,
 550 εἰς τοὺς μεταγενεστέρους θὰ φανῆτε φρόνιμοι.

Ἡμιχόριον Α'

Πρῶτον τὸν Δία τῶν Θεῶν
 ὕψιστον Ἄνακτα, καλῶ εἰς τὸν χορὸν τὸν μέγαν.
 Ἐπειτα δὲ τὸν πάλλοντα τὴν τρίαιναν,
 τὸν μοχλευτὴν τὸν ἄγριον γῆς καὶ πικρᾶς θαλάσσης,
 555 καὶ τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν σεμνότατον,
 τὸν μεγαλώνυμον πάντων τροφέα, αἰθέρα,
 καὶ τὸν διφροῦχον τὸν λαμπρὸν
 χύνοντ' ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν
 Θεὸν μέγαν παρὰ Θεοῖς
 560 μέγαν καὶ παρ' ἀνθρώποις.

(544) Φαίνεται ὅτι ὁ Εὐπολῖς εἶχεν εἰσαγάγει ἐν Μαρικᾷ γραίαν Ἀνδρομέδαν, εἴτε παρωδῶν δράμα τι τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Φρυνίχου, ἢ μιμούμενος κωμῳδίαν τινὰ τοῦ ὁμωνύμου μεταγενεστέρου κωμωδοποιοῦ.

(545) Ὁ Ἑρμιππος, κωμῳδίας ποιητὴς καὶ αὐτὸς, ἔγραψεν Ἀρτοπώλιδας, ἐν αἷς κωμῳδεῖ τὸν Ὑπέρβολον.

(547) Ἐν Ἰππεῦσι (στ. 864) μετεχειρίσθη τὴν εἰκόνα τῶν χελίων.

(551—560)	— — — — —, — — — — —		— — — — —, — — — — —
— — — — —, — — — — —	— — — — —, — — — — —, (2 καὶ 4).		— — — — —, — — — — —
— — — — —, — — — — —			— — — — —, — — — — —
— — — — —, — — — — —			
— — — — —, — — — — —			
— — — — —, — — — — —			

ΧΟΡΟΣ

- ὦ σοφοὶ ἀκροαταί μας, ἐδὼ δότε προσοχὴν,
ἐπειδὴ ἀδίκημέναι προσκλαιόμεθα εἰς σᾶς.
Τὰς Ἀθήνας ὠφελοῦμεν ὥς οὐδεὶς ἐκ τῶν Θεῶν,
ὅμως μᾶς στερεῖτε μόνας καὶ σπονδῶν καὶ θυσιῶν,
565 τὰς πιστάς σας προστατρίας. Ὅταν ἐκστρατεύητε
ἀπροσκέπτως, σᾶς βροντῶμεν ἢ σᾶς ψιχαλίζομεν.
ὅταν δὲ τὸν Παφλαγὸνα θεομπαίκτην τομαρᾶν
στρατηγὸν εἶχετ' ἐκλέξει, τὰς ὀφρῦς σουφρόναμεν,
κ' ἐχαλνούσαμεν τὸν κόσμον, καὶ ἐβρόντα κ' ἤστραπτε,
570 κ' ἡ σελήνη τὰς ὁδοὺς τῆς ἄφηνε, κ' ὁ ἥλιος
τὸ φυτίλι τοῦ ἀμέσως ἔκρυπτεν ὀπίσω του,
κ' ἔλεγε πῶς δὲν θὰ φέξῃ ἂν ὁ Κλέων στρατηγῇ.
Τὸν ἐκλέξατε σεῖς ὅμως, ἐπειδὴ, ὥς λέγεται,
ἀπὸ ἀπερισκεψίαν πάσχ' ἡ πόλις, κ' οἱ Θεοὶ
575 ὅσα σφάλλετε σεῖς, ὅλα εἰς καλὸν πῶς τὰ γυρνοῦν.
Καὶ αὐτὸ πλὴν νὰ σᾶς γίνῃ ἡμπορεῖ ὠφέλιμον.
Ἄν τὸν Κλέωνα τὸν γλάρον διὰ δῶρα καὶ κλοπὴν
συλλαβόντες, εἰς τὸ ξύλον τὸν λαιμόν του σφίξετε,
καθὼς ἄλλοτε καὶ τώρα, ἂν καὶ ἐλανθάσθητε,
580 θὰ στραφῇ τὸ λάθος πάλιν πρὸς καλὸν τῆς πόλεως.

Ἡμιχόριον Β'

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Πρὸς με, ὦ ἀναξ Δήλιε,
Φοῖβε, Κυνθίας ἔφορε, ὑψικεράτου πέτρας.

(561) Τροχαῖκοι τετράμετροι καταληκτικοί.

(567) Τὸν Κλέωνα, ὃν πολλαχοῦ ὑβρίζει ὥς βυρσοδέψην, καὶ τὸν ὀνομάζει Παφλαγὸνα, ὥς φλύαρον, φαφλατᾶν. Ταῦτα δὲ ἦσαν γεγραμμένα ἐν ταῖς πρώταις Νεφέλαις, ζῶντος ἔτι τοῦ Κλέωνος.

(581—590) Τὸ μέτρον ὡς στ. 551 κτλ.

(582) Κυνθία πέτρα, ὄρος τῆς Δήλου. Ὁ στίχος ἐκ τοῦ Πινδάρου.

- Ἔτι δὲ σὺ ἢ ἔχουσα οἶκον χρυσοῦν
 ἐν τῇ Ἐφέσῳ, ὅπου σὲ κόραι Λυδῶν τιμῶσι.
 585 Κ' ἢ ἡμετέρα Θεὰ ἢ ἐγγχώριος,
 αἰγιδοφόρε σεπτὴ Ἀθηνᾶ, πολιοῦχε,
 κ' ὁ Παρνασσίαν κατοικῶν
 πέτραν, κ' ἐκεῖ δαδοφορῶν
 εἰς Δελφίδων βακχῶν χορὸν,
 590 ὦ φιλόκωμε Βάκχε.

ΧΟΡΟΣ

- Ὅταν εἴχομεν κινήσει πρὸς ἐδῶ νὰ ἔλθωμεν,
 μᾶς ἀπῆντησ' ἢ σελήνη, καὶ παρήγγειλεν αὐτά·
 Πρῶτον μὲν τοὺς Ἀθηναίους καὶ συμμάχους χαιρετᾷ·
 ἔπειτα θυμόνει, λέγει, κακὰ πάσχουσ' ἀπὸ σᾶς,
 595 ἐν ᾧ σᾶς οὐχὶ μὲ λόγους, φανερά σᾶς ὠφελεῖ.
 Πρῶτον εἰς κηρὶ τὸν μῆνα κέρδος δίδ' ὑπὲρ δραχμὴν,
 ὥστε λέγετε τὸ βράδυ ὅλοι, ὅταν ἔγαινῃτε,
 «Παῖ, δαδὶ μὲν ἀγοράζης· τὸ φεγγάρ' εἶναι λαμπρόν.»
 Ἐπειτα κ' εἰς ἄλλα λέγει σᾶς συνδράμει, ἀλλὰ σεῖς
 600 τὰς ἡμέρας χωρὶς τάξιν ἄνω κάτω φέρετε.
 Δι' αὐτὸ τὴν φοβερίζουν οἱ Θεοὶ ἐκάστοτε,
 ὅταν δείπνου στερηθῶσι, κ' ἐπιστρέφωσ' οἴκαδε
 δίχως ἐορτῆς, ὡς θέλει ἡ σειρὰ τῶν ἡμερῶν.
 Ὅταν δὲ καιρὸς θυσίας, κρίνετε, στρεβλώνετε.
 605 Ὅταν δ' ἄλλοτε πενθοῦντες οἱ Θεοὶ νηστεύωμεν,

(584) Ἡ Ἐφεσος κατ' ἀρχὰς ἀνῆκε τῇ Λυδίᾳ.

(587—590) Ἐκ τῆς Ὑψιπύλης τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Διόνυσος ἐτιμᾶτο ἐν Παρνασσῷ, ἀφ' οὔτου ἐφόνευσαν αὐτόθι μετὰ Μαινάδων τὸν Πενθέα.

(600) Ἐνεκα τοῦ ἀτάκτου ἡμερολογίου. Ὅλίγα ἔτη πρὶν ὁ ἀστρονόμος Μέτων εἶχεν εἰσαγάγει τὸν χρυσοῦν κληθέντα κύκλον τῆς ἐννεακαίδεκαετηρίδος, μεταβαλόντα τὴν τάξιν τῶν ἐμβολίων μηνῶν καὶ ἐτῶν.

ἢ διὰ τὸν Σαρπηδόνα ἢ διὰ τὸν Μέμνονα,
ἔχετε σπονδάς, γελαῖτε. Πλὴν ἐφέτος δι' αὐτὸ
ὥς ἐκλέχθ' Ἱερομνήμων ὁ Ὑπέρβολος, ἡμεῖς
τῷ ἥρπασαμεν τὸ στέμμα. Ἴσως μάθ' εἰς τὸ ἐξῆς
610 νὰ μετρά μετὰ τὴν σελήνην τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ (ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας)

Μὰ τὸ χάος, τὸν ἀέρα, τὴν ἀναπνοήν,
ποτὲ δὲν εἶδα ἄλλον τόσον βάνανυσον,
τόσον χονδρὸν κ' εὐήθη κ' ἐπιλήσμονα,
ὅστις προσέχων εἰς μικρολογήματα,
615 πρὶν ἢ τὰ μάθῃ τὰ ξεχνᾷ. Καὶ οὕτω πλὴν
τὸν κράζω ἔξω εἰς τὰς θύρας, πρὸς τὸ φῶς.
Τὴν κλίνην πάρε, Στρεψιάδη, κ' ἔβγα ἴδω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δὲν μὲ ἀφήνουν, τὴν κρατοῦν οἱ κοριοί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἄφες τὴν κάτω τώρα. Πρόσεχε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἴδού.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

620 Νὰ πρωτομάθῃς τώρα τί ἐπιθυμεῖς

(606) Σαρπηδῶν καὶ Μέμνων, υἱοὶ τοῦ Διὸς, φονευθέντες ἐν Τροίᾳ. Οἱ θεοὶ ἐπένθουν δι' αὐτούς.

(608) Εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, συνερχόμενον ἐτησίως, τὸ μὲν θέρος εἰς Δελφοὺς, τὸ δὲ φθινόπωρον εἰς Θερμοπύλας, δώδεκα πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἔπεμπον ἀνὰ δύο ἐπιτρόπους, ὧν ὁ μὲν ἐκαλεῖτο Πυλαγόρας καὶ ὁ ἕτερος Ἱερομνήμων. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἔπεμψαν τὸν λυχνοποιὸν καὶ δημαγωγὸν Ὑπέρβολον. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐπιστρέφοντα, ὀλίγας πιθανῶς ἡμέρας πρὸ τῆς περατώσεως τῶν Νεφελῶν, ὁ ἄνεμος τῷ ἥρπασε τὸν δάφνινον στέφανόν του, ὃν ἐφόρει ὡς ἔμβλημα τῆς ἀποστολῆς του.

ἐξ ὅσων πρὶν δὲν εἶχες διδαχθῇ; Εἰπέ·
τί θέλεις; περὶ μέτρων, στίχων ἢ ῥυθμῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Περὶ τῶν μέτρων, μάλιστα. Πρὸ ἡμερῶν
χοίνικας δύο μ' ἔκοψεν ὁ ἀλευράς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

625 Ἄλλο σοὶ λέγω. Ποῖον μέτρον κάλλιστον,
τὸ τρίμετρον ἢ εἶναι τὸ τετράμετρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Νομίζω, τοῦ μεδίμνου τὸ δωδέκατον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Παραλαεῖς, ὦ ἄνερ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Αἶ! τί στοίχημα
δωδέκατον πῶς εἶναι τὸ τετράμετρον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

630 Κατὰ κοράκων! Εἶσαι χονδροκέφαλος!
Πλὴν τοὺς ῥυθμοὺς ταχέως θὰ ἐμάνθανες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί μ' ὠφελοῦν; μέ δίδουν οἱ ῥυθμοὶ ψωμί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Κομψὸν σὲ κάμνουν εἰς τὰς συναναστροφάς,
καὶ σὲ διδάσκουν ποῖος τῶν ῥυθμῶν χωρεῖ

635 κατὰ πολεμικὸν ἢ κατὰ δάκτυλον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! ναὶ, ἡξεύρω κατὰ δάκτυλον.

(629) Ὁ μεδίμνος εἶχε χοίνικας 48. Τούτου λοιπὸν τὸ δωδέκατον εἶχε χοίνικας 4, δι' ὃ τὸ λέγει τετράμετρον.

(635) Πολεμικὸς (ἐνοπλος) ῥυθμὸς πρὸς ὃν ἐχόρευον ἐνόπλιες. Συνέχειτο ἐκ δύο δακτύλων καὶ ἐνὸς σπονδαίου.

ΝΕΦΕΛΑΙ

105

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Εἰπέ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Καὶ ποῖος ἄλλος παρ' αὐτὸν τὸν δάκτυλον;
Παιδὶ δὲ ὅταν ἤμην ἄλλοτε, αὐτός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Βάναυσος εἶσαι καὶ χονδρός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μωρ' ἀπ' αὐτὰ

640 κἄνέν νὰ μάθω δὲν ζητῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Αἶ! τί λοιπόν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τῶν δύο λόγων τίς ὁ ἀδικώτατος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἀλλὰ νὰ μάθης ἄλλα πρέπει πρὸ αὐτοῦ.

Τῶν τετραπόδων ποῖα εἶν' ἀρσενικά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τ' ἀρσενικά ἤξεύρω, δὲν παραφρονῶ.

645 κριὸς καὶ ταῦρος, τράγος, σκύλος, αἰτός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τὸ βλέπεις τώρα ὅτι καὶ τὴν θηλυκὴν

αἰτὸν λέγεις ὅπως τὸν ἀρσενικόν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς τοῦτο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Λέγεις αἰτὸν καὶ αἰτόν.

(647) Ἀντὶ αἰτὸς εἰς τὸ ἀρχαῖον ἔχει ἀλεκτροῦν, μὴ λεγόμενον καὶ θηλυκῶς σήμερον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ναί, μὰ τὸν Ποσειδῶνα. Πῶς νὰ τὸν εἰπῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

650 Πῶς; ἀετίναν, καὶ ἐκεῖνον ἀετόν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν αἶρα, εὖγε. Ἀετίναν! ναί.

Θενὰ γεμίσω δι' αὐτὸ τὸ δίδαγμα
ἀπὸ ἀλεϋρι ὅλην σου τὴν κάρδοπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἴδου καὶ πάλιν ποῦ τὴν λέγεις κάρδοπον,
655 ἀρσενικὴν, καὶ εἶναι θηλυκὴ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐγὼ

ἀρσενικὴν τὴν εἶπα κάρδοπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ναί, σύ·

ὥς λέγεις τὸν Κλεώνυμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! πῶς; εἰπέ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τὸ αὐτὸ εἶναι κάρδοπος, Κλεώνυμος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πλὴν κάρδοπον δὲν εἶχεν ὁ Κλεώνυμος·
660 εἰς τὸ γουδί του ζύμωνε τὸ στρογγυλόν.
Λοιπὸν πῶς πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ λέγω;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Πῶς;

Αἶ! τὴν καρδόπην, τὴν Σωστράτην ὥς καλεῖς.

(653) Κάρδοπος, εἶδος σκάφης τῶν ἀρτοποιῶν, ζυμωταριά.

(657) Κλεώνυμος, ἴδ. στ. 348.

(662) Σωστράτης, ὡς θηλυδρίας κατηγορούμενος ὁ Σώστρατος, ἴσως ὁ ἐπὶ τῶν λ' συκοφάντης, περὶ οὗ ὁ Λυσίας, Θ, 13.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

"Α! τὴν καρδόπην, θηλυκὴν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ὅρθότατα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τὸ ἐννοῶ. Καρδόπη, Κλεωνύμη. Ναί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

665 Ἀκόμη θενὰ μάθης, τὰ ὀνόματα
τ' ἀρσενικά τί εἶναι καὶ τὰ θηλυκά.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τὰ θηλυκὰ γνωρίζω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Φίλιννα,
καὶ Κλειταγόρα, Δημητρία, Λύσιλλα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἀρσενικά δε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μύρια· Φιλόξενος,
670 καὶ Μελησίας, Ἀμυνίας καὶ λοιπά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἀνόητε, δὲν εἶναι ταῦτ' ἀρσενικά.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δὲν τὰ φρονεῖτε σεῖς ἀρσενικά;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ποσῶς.

Τὸν Ἀμυνίαν ἀπαντῶν, πῶς τὸν καλεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς; Κράζω ἔλα, Ἀμυνία, ἔλα ἔδω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

675 Βλέπεις, γυναῖκα Ἀμυνίαν πῶς καλεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Δικαίως, ὅταν δὲν πηγαίν' εἰς πόλεμον.

Πλὴν τί μανθάνω ὅσα ὅλ' ἤξεύρομεν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τίποτε. Ὅμως πλάγιασε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Νὰ κάμω τί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ὀλίγον τι ἐντός σου νὰ συλλογισθῇς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

680 Μὴ εἰς τὸ στῤῥωμα, Σώκρατες. Ἄν πρέπη δέ,
ὦ! ἄφες μ' ἐκεῖ χάμω νὰ συλλογισθῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Δὲν γίνεται ἀλλέως.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ κακόμοιρος!

Πῶς θενὰ θρέψω σήμερον τοὺς κοριούς!

ΧΟΡΟΣ

685 Φρόντιζε σὺ, βλέπε καλῶς,
σκέπτου μὲ πάντα τρόπον
τὸν νοῦν πυκνώσας.
Εἰς ἄπορον δ' ἂν εὐρεθῇς,
ταχὺς εἰς ἄλλην πῆδα

(684)

-υ-υ-, -υ-υ-
-υ-υ-, υ-υ-
υ-υ-υ-
υ-, υ-υ-υ-
υ-υ-υ-, υ-
υ-υ-υ-, υ-υ-υ-,
υ-υ-υ-, υ-

φρενὸς ιδέαν, καὶ γλυκὺς
 ὕπνος ἀπέστω σου μακράν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἄττατατὰ, ἀττατατά!

ΧΟΡΟΣ

Τί πάσχεις; τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐχάθην, ὁ πτωχός! Ἀπὸ τὴν κλίνην μου
 προβάλλουν, μὲ δαγκάνουν οἱ Κορίνθιοι,

695 καὶ τὰ πλευρά μου σχίζουσι,
 καὶ τὴν ψυχὴν μου πίνουσι,
 καὶ μ' ἐκριζώνουν τὰ νεφρά,
 τὴν ἔδραν μ' ἀνασκάπτουσι,
 καὶ μ' ἀφανίζουν.

ΧΟΡΟΣ

700 Μὴ δὰ κλαίεσαι τώρα βαρέως καὶ σύ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Καὶ πῶς, ὅταν πάγη τὸ ἔχειν μου, φεῦ!
 ὅταν πάγουν αἱ ὄψεις μου; πάγ' ἡ ψυχὴ,
 ὅταν πάγουν τὰ σάνδαλα, κ' ἔτι ἐκτὸς
 ὅλων τούτων, κ' ἐγὼ εἰς φρουράν τραγουδῶν,
 705 παρ' ὀλίγον νὰ πάγ' ὥς ἐκεῖνα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Αἶ, σὺ τί κάμνεις; πῶς; δὲν σκέπτεσαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐγώ;

ναὶ, μὰ τὸν Ποσειδῶνα.

(694) Κορίνθιοι, ἀντὶ κοριοί. Οἱ Κορίνθιοι διέκειντο τότε ἐχθρικῶς πρὸς Ἀθηναίους.

(704) Εἰς τὸ ἀρχαῖον παίζει παράγων τὸ φ ρ ο ὕ δ ο ν ἐκ τοῦ φ ρ ο υ ρ ᾱ ῥ ᾱ-
 ῥ ω ν. Εἰς τὴν μετάφρασιν δὲν ἦν δυνατὴ ἡ μίμησις τούτου.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Καὶ ἐσκέφθης τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἄν θὰ μ' ἀφήσουν τίποτε οἱ κοριοί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦ νὰ χαθῇς!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί λέγεις, καλέ; ἔχθηκα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

710 Μὴ ἀποκάμνης· κάθησε κουκουλωτός.
Νὰ εὗρης πρέπει τρόπους ἀφαιρετικούς,
καὶ πανουργίας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τίς θὰ μὲ σκεπάσῃ, φεῦ!
μὲ προβειᾶς ιδέας ἀφαιρετικῆς;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἐκεῖ τί κάμνει πάλιν ἄς ἰδῶ αὐτός.

715 Αἶ σύ! Κοιμᾶσαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν Φοῖβον παντελῶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἡῦρές τι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ὅχι, μὰ τὸν Δία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τίποτε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τίποτε ἄλλο πλὴν αὐτοῦ ὅπου κρατῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Κουκουλωμένος νὰ σκεφθῇς δὲν κάθεται;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πλὴν περὶ τίνος; Σὺ εἶπέ με, Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

20 Τί θέλεις μᾶλλον εὔρε σὺ καὶ λέγε με.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐγὼ τί θέλω μυριάκις ἤκουσας·
περὶ τῶν τόκων, πῶς ποτὲ νὰ μὴ δοθοῦν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Σκεπάσου τώρα, καὶ τὸν νοῦν σου τρίψιλον
λεπτύνας, μικρολόγει, καὶ τὰ πράγματα
725 διαιρῶν, σκέπτου ἀκριβῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ᾠ δυστυχής!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Σιώπα· ἂν τις σκέψῃς σὲ στενοχωρῇ,
παραίτει την, καὶ πάλιν ἔπειτα τὸν νοῦν
εἰς τὴν ἰδίαν κίνησον καὶ κλειῖσέ την.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Σωκρατουδάκι φίλτατον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τί, γέρον μου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

730 Εὐρῆκα τόκου γνώμην ἀφαιρετικήν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἄς τὴν ἰδῶμεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Θέλω νὰ μ' εἰπῇς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τὸ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἄν ἀγοράσω μάγισσαν Θεσσαλικήν,
καὶ καταιβάσω τὴν σελήνην, κ' ἔπειτα
τὴν κατακλείσω ἐντὸς θήκης στρογγυλῆς,
735 ὥσ' ἂν καθρέπτῃ, καὶ μαζῇ μου τὴν κρατῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Καὶ ὅλον τοῦτο τί θὰ σ' ὠφελήσῃ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί;

ἂν ἡ σελήνη πλέον δὲν ἀνέτελλε,
τοὺς τόκους δὲν θὰ εἶχον νὰ πληρώνω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Πῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Διότ' οἱ τόκοι κατὰ μῆνα δίδονται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

740 Καλά. Πλὴν ἄλλο σοὶ προβάλλω νόστιμον.
Ἐὰν σ' ἐνάξουν διὰ πέντε τάλαντα,
πῶς θ' ἀποφύγῃς, λέγε μοι, τὴν ἀγωγὴν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς; πῶς; ὦ! δὲν ἤξεύρω. Στάσου νὰ σκεφθῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Μὴ στρίπτῃς πάντα περὶ σέ τὴν γνώμην σου.
745 Εἰς τὸν ἀέρα ἄφες νὰ πετᾷ ὁ νοῦς,
ὥς ζήνα ποῦ δεμένην ἢ κλωστή κρατεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τῆς δίκης σοφωτάτην ἡῶρ' ἀποφυγὴν.
Θὰ τὴν ἐγκρίνης βέβαια.

(732) Αἱ Θεσσαλαὶ μάγισσαι ἐκαυχῶντο ὅτι δι' ἐπωδῶν καταιβάδον τὴν σελήνην.

ΝΕΦΕΛΛΙ

113

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τίς εἶν' αὐτή;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εἰς τοὺς φαρμακοπώλας εἶδες ἄρευκτα
50 τὴν πέτραν τὴν ωραίαν, τὴν διαφανῇ,
ἣτις τὸ πῦρ ἀνάπτει;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τί; τὸ ὑαλί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ναὶ, μάλιστα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τί τότε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἔχων ἂν αὐτήν,
ὁ Γραμματεὺς ὡς γράφει τὴν ἀπόφασιν,
σταθῶ μακρὰν ὀλίγον πρὸς τὸν ἥλιον,
755 καὶ ἀναλύσω τῆς γραφῆς τὰ γράμματα. . . .

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Σοφὸν τῷ ὄντι, μὰ τὰς Χάριτας!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Χαρά!

Μοὶ διεγράφη δίκη πεντατάλαντος!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ὅγλήγορα καὶ τοῦτο ἄρπαξε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τὸ τί;

(751) Ὁ ὕελος ἦν ἔτι σπάνιος εἰς Ἀθήνας, καὶ μόνον παρὰ φαρμακοπώ-
λαις εὕρισκετο.

(755) Ἐγγραφὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ κεκηρωμένων πινάκων.

(757) Τὸ τάλαντον=6000 δραχμαῖς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Πῶς καταδίκης νὰ σωθῆς δικαστικῆς,
760 διὰ μαρτύρων ἔλλειψιν, κρινόμενος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μικρὸν τὸ πρᾶγμα! Εὐκόλον!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Εἰπέ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἴδού.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι κρίνονται, καὶ πρὶν κληθῆ
ἡ δίκη μου, ἂν τρέξω καὶ ἂν κρεμασθῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Αἶ! φλυαρεῖς!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Διόλου. Τίς, μὰ τοὺς Θεοὺς,
765 θενὰ μ' ἐνάξῃ διὰ νὰ κριθῶ νεκρός;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ληρεῖς, κρημνίσου. Δὲν σὲ θέλω μαθητήν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Διατί; ὄχι, πρὸς Θεῶν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Πλὴν λησμονεῖς ἀμέσως ὅ, τι ἔμαθες.

Τ' ἦτον, εἰπέ, τὸ πρῶτον ποῦ σ' ἐδίδαξα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

770 Τ' ἦτον τὸ πρῶτον; τί τὸ πρῶτον; νὰ ἰδῶ.

Τ' ἦτον ἐκείνη ποῦ ζυμόνομεν ψωμί;

ᾠ! ὦ! τί ἦτον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Σύρε εἰς τοὺς κόρακας,
ὦ ξεχασμένον, ἀμαθὲς γερόντιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ᾠ! τί θὰ γίνω; θὰ χαθῶ ὁ δυστυχής!
 75 Δὲν ἐδιδάχθην τὰ γλωσσογυρίσματα.
 Νεφέλαι, σεῖς καλὸν τι συμβουλεύσατε.

ΧΟΡΟΣ

Ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβύτα, συμβουλεύομεν
 υἱὸν τινα ἂν ἔχῃς καὶ ἀνέθρεψας,
 αὐτὸν νὰ στείλῃς ἀντὶ σοῦ νὰ διδαχθῇ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

780 Υἱὸν μὲν ἔχω καὶ καλὸν καὶ ἄξιον,
 νὰ μάθῃ πλὴν δὲν θέλει. Τί νὰ κάμω ᾧ γώ;

ΧΟΡΟΣ

Καὶ τὸν ἀφήνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εἶν' ἀκμαῖος κ' εὖρωστος,
 κ' ἀπὸ Κοισύρας πετακτὰς κατὰγεται.
 Πηγαίνω νὰ τὸν φέρω. Ἄν δὲν θέλῃ δέ,
 785 θὰ τὸν διώξω ἄφρευκτα τοῦ οἴκου μου.

(Πρὸς τὸν Σωκράτην)

Ἀλλὰ ὀλίγον ἔμβα καὶ περίμεινε.

ΧΟΡΟΣ

Τάχα νοεῖς πόσα καλὰ
 θὰ λάβῃς ἐξ αἰτίας
 ἡμῶν καὶ μόνων;
 790 Εἶν' ἔτοιμος ὅλα αὐτὸς
 νὰ πράττῃ ὡς κελεύεις.

(783) Ἰδ. στ. 49.

(786) Ἴσως ὁ στίχος οὗτος κακῶς προσετέθη ἐνταῦθα ἐκ στ. 826.

(787) Ἀντιστροφή, ἧς οἱ 7 πρῶτοι στίχοι ἔχουσι τὸν ῥυθμὸν τῶν ἀντιστοι-
 χων τῆς στροφῆς στ. 684—690.

Τὸν ἄνδρα μὲ τὴν πετριάν,
τὸν ξεπαρμένον φανερώς
γνώρισε σὺ, κ' ὅ,τ' ἤμπορεῖς γλύψον αὐτοῦ.
795 Ἐπειδὴ ταχέως περνοῦν
τὰ τοιαῦτα στρεφόμεν' ἄλλως.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐδῶ, μὰ τὴν ὀμίχλην, δὲν θὰ κάθῃσαι·
τοὺς Μεγακλέους στήλους πήγαινε νὰ τρώς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Τί ἔχεις, καλὲ πάτερ, καὶ τί ἔπαθες;
800 Τὰ ἔχασες, μὰ Δία τὸν Ὀλύμπιον!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἴδου, ἴδου, τὸν Δία! ὦ ἄνόητος!
μεγάλος τόσος, νὰ θαρρήῃ πῶς εἶναι Ζεὺς!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ τί γελάς εἰς τοῦτο;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐνθυμούμενος
παιδὶ πῶς εἶσαι, καὶ ξαναμωράθηκες.
805 Πλὴν ἔλα νὰ σὲ μάθω περισσότερα,
ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃς καὶ νὰ γίνῃς ἄνθρωπος.
Ἄλλ' εἰς κἀνένα, κύτταξε, μὴ τὰ εἰπῇς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καλὰ, τί εἶναι;

(794—6) ———, ———, ———
———, ———, ———
———, ———, ———

(798) Ἰδ. στ. 47.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὰ τὸν Δία ὤμοσες;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ναί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Βλέπεις πόσον εἶν' ἡ μάθησις καλή;

810 ὦ Φειδιππίδη, δὲν ὑπάρχει Ζεὺς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ἀλλά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Αὐτὸν ἐξώσας, κυβερνᾷ ὁ στρόβιλος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Παραλαεῖς!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εἶν' οὕτω.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ τὸ λέγει τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ὁ Μήλιος Σωκράτης καὶ ὁ Χαιρεφῶν,
ὅστις γνωρίζει τὰ ψυλλοπηδήματα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

815 Καὶ σὺ δὲ τόσον, πάτερ, ἐτρελλάθηκες,
κ' εἰς σαλευμένους πείθεσαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Λάλει καλά.

Μὴ κατηγόρει ἄνδρας τέχνην ἔχοντας

(811) Κατὰ φιλοσοφικὴν δῆθεν αἵρεσιν, ὅτι τὸ πᾶν παρήχθη ἐκ στροβιλωδους κινήσεως ἐν τῷ χάει. Ἀπέδλεπε δὲ πιθανῶς ὁ Ἀριστοφάνης καὶ εἰς λογοπαίγνιον μεταξὺ τοῦ Δῖνος καὶ Διός.

(813) Μήλιον λέγει τὸν Σωκράτην, διότι ὁ Διαγόρας, ὅστις ἦν Μήλιος, κατηγορεῖτο ὡς ἄθεος.

καὶ νοῦν. Ἐκ φειδωλίας τίνα ἐξ αὐτῶν
 νὰ ξυρισθῇ ποτ' εἶδες ἢ ν' ἀλείφεται,
 820 ἢ εἰς λουτρὸν νὰ ἔλθῃ νὰ λουσθῇ; Σὺ δὲ
 τὸ βίος μου μὲ λούεις, ὥς ν' ἀπέθανα·
 πλὴν νὰ σπουδάσῃς ἔλα γρήγορ' ἀντ' ἐμοῦ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ παρ' ἐκείνων τί καλὸν θὰ μάθωμεν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τῷ ὄντι; Ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν γῆν σοφόν.
 825 Χονδρὸς πῶς εἶσαι θὰ γνωρίσῃς κ' ἀμαθής.
 Πλὴν στάσου, καὶ ὀλίγον πρόσμενέ μ' ἐδώ.

(Ἐξέρχεται)

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὦ! τί νὰ γίνω; Ὁ πατὴρ παραφρονεῖ!
 Νὰ τὸν ἐνάξω ὥς μὲ σαλευμένον νοῦν;
 Εἰς νεκροθάπτας νὰ εἰπῶ τὴν τρέλλαν του;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

(Ἐπιστρέφει ἔχων πετεινὸν καὶ ὄρνιθα εἰς τὰς χεῖρας)

830 Εἰπέ μοι, τοῦτον πῶς τὸν λέγεις; νὰ ἰδῶ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Πετεινόν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εὖγε, πετεινόν· κ' αὐτὴν ἐδώ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Αἶ! ὄρνιθα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί λέγεις; ἄς γελάσω καὶ νῦν!

(826) Ἰδ. στ. 786.

(832) Εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Στρεψιάδης ἀντὶ τοῦ «Τί λέγεις», λέγει «Ἄμ·
 φω ταυτό;» διότι ὁ Φειδιππίδης καὶ τὸν πετεινὸν καὶ τὴν ὄρνιθα ἐπίσης
 ἀλεκτρούνα ὠνόμασε.

Μὴ, ὦ υἱέ μου. Τοῦ λοιποῦ ὀνόμαζε
ἐκείνην πετεινίναν, τοῦτον πετεινόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

835 ὦ! πετεινίναν! Εἶν' αὐτὰ ποῦ σ' ἔμαθαν
οἱ γηγενεῖς ἐκεῖνοι τὰ θαυμάσια;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πολλὰ καὶ ἄλλα. Ὅ,τι πλὴν ἐμάνθανον
εὐθύς τὸ ἐξεχνοῦσα γέρων ὦν πολύ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Τὸ φόρεμά σου διὰ τοῦτο ἔχασες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

840 Ἐχασα ὄχι, κατεφιλοσόφησα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Τὰ πέδιλά σου, ἄφρον, ποῦ ἐξόδευσας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εἰς ὅ,τι ἀναγκαῖον, ὥς ὁ Περικλῆς.

Πλὴν περιπάτει, ἔλα καὶ ἀμάρτανε
πεισθεῖς εἰς τὸν πατέρα· κ' ἐγὼ ἄλλοτε,

845 πεισθεῖς σοι, ὅτε ἔξ. ἐτῶν ἐτραύλισας,

Ἥλιαστοῦ τὸν πρῶτον ὀβολὸν λαβὼν,
σ' ἠγόρασ' ἀμαξάκι 'ς τὰ Διάσια.

(839) Ἐννοεῖ βεβαίως ὅτι τὸ φόρεμά του ἔκλεψεν ὁ Σωκράτης, εἰς ὃν ἀπέ-
δωκεν ἤδη ταύτην τὴν ἐπιτηδεύουσα καὶ ἐν στ. 180, καὶ ὅστις ἀνωτέρω εἶχε
διατάξει τὸν Στρεψιάδην ν' ἀποδυθῇ, στ. 488.

(842) Ὁ Περικλῆς διδοὺς λόγον τῶν ἐν Ἀκροπόλει χρημάτων, εἶπεν ὅτι
εἴχοσι τάλαντα ἐξώδευσεν εἰς ὅ,τι ἀναγκαῖον (εἰς τὸ δέον), ἐννοῶν ὅτι δι'
αὐτῶν εἶχε δωροδοκήσει τοὺς Βασιλεῖς τῆς Σπάρτης. Ἰδ. καὶ Πλουτ. Β. Πε-
ρικλ. 22. 23.

(846) Ὁβολὸς ἡλιαστοῦ, ὁ δικαστικὸς μισθός.

(847) Ἀμαξίς, μικρὸν ἀμαξάκι, ὥς παιγνίδιον. Κατ' ἄλλους καὶ εἶδος
πλακοῦντος.— Διάσια, ἡ ἐορτὴ τοῦ Διός.

Καιρὸς θὰ ἔλθῃ, πάτερ, νὰ μετανοῇς.

Ἐπείσθης, εὖγε. Ἔλα, ἔλα, Σώκρατες.

850 Σοὶ φέρω τὸν υἱόν μου· τὸν κατέπεισα ἄκοντα.

Εἶναι τὸ παιδὶ μωρούτσικον,
ἀκόμη δὲν ἐτρίφθη ἔς τὰς κρεμάθρας μας.

Θὰ ἔτρίβουσιν σὺ μᾶλλον, ἂν σ' ἐκρέμναγαν.

Ἀχρεῖε, καταρᾶσαι τὸν διδάσκαλον!

855 Ἐκρέμναγαν! πῶς εἶπεν ἀηδέστατα,
καὶ μὲ τὰ χεῖλη κρεμασμένα κ' ἀνοικτά!
Πῶς δίκης οὗτος θενὰ μάθ' ὑπεκφυγὴν,
ἢ κλῆσιν, ἢ ἀπάτην καταπειστικὴν,
ὥς δι' ἐνὸς Ταλάντου ὁ Ὑπέρβολος;

860 Δίδασκε μόνον! εἶναι φύσει εὐμαθής.
Παιδάριον ὁπότε ἦτον τόσον νά,
οἰκίας ὠκοδόμει, πλοῖα ἔγλυφε,
καὶ ἀμαξάκια ἔκοπτε δερμάτινα,
καὶ εἰς βατράχους ῥωδιῶν φλούδας. Τί θαρρεῖς;
865 Ἐκείνους δὲ τοὺς λόγους ἅς τοὺς διδαχθῇ,
ὁ βέλτιστος τίς εἶναι κ' ὁ κατώτερος,

(839) Ὁ Ὑπέρβολος ἦτον εὐμαθής. Σουίδ. φ. Ἀναπειστήρια.

ποῦ νικᾷ, λέγων ἄδικα, τὸν βέλτιστον.
Τοῦλάχιστον ἀφεύκτως καὶ τὸν ἄδικον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Παρά τῶν λόγων θενά διδαχθῇ αὐτῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

870 Ὑπάγω. Ἔχε κατὰ νοῦν πῶς πρόκειται
νὰ μάθῃ ν' ἀποκρούῃ ὅ,τι δίκαιον.

ΧΟΡΟΣ

(Λείπει.)

ΛΟΓΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ, ΛΟΓΟΣ ΑΔΙΚΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣ

Περιπάτει, προχώρει, φανοῦ εἰς αὐτοὺς
τοὺς πολλοὺς θεατάς, ἂν καὶ εἶσαι θρασύς.

ΑΔΙΚΟΣ

875 Ὅπου θέλεις ὁδήγῃ· εἰς πολλοὺς ὁμιλῶν
εὐκολώτερα θέλω σὲ χάσει ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Θὰ μὲ χάσης! τίς ὦν;

ΑΔΙΚΟΣ

Λόγος.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Πλὴν ὁ κακός.

ΑΔΙΚΟΣ

Ἄλλ' ἐγὼ σὲ νικῶ, τὸν καλλήτερον σὲ,
καθὼς λέγεις πῶς εἶσαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Τί πράττων σοφόν;

(867) Κατὰ τὸν σχολιαστήν, οἱ δύο λόγοι παρίστανται ἐντὸς πλεκτῶν
καρινειδῶν οἰκίσκων, ὡς τὰ πλεοντα ὕρνεα.

ΑΔΙΚΟΣ

Νέας πάντοτ' εύρίσκων στροφάς ιδεῶν.

ΔΙΚΑΙΟΣ

(Δεικνύων τοὺς θεατὰς)

880 Ἄλλ' αὐταὶ λουλουδίζουν, διότι αὐτοὶ
εἶν' ἀνόητοι.

ΑΔΙΚΟΣ

Ὅχι, ἀλλ' εἶναι σοφοί.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Νὰ χαθῇς θὰ σὲ κάμω.

ΑΔΙΚΟΣ

Εἰπέ με δὲ πῶς;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Πῶς; τὰ δίκαια λέγων.

ΑΔΙΚΟΣ

Κ' ἐγὼ τ' ἀναιρῶ

ἀντιλέγων. Διότι ἄρνοῦμ' ἐντελῶς

885 ὅτι δίκη ὑπάρχει.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἄρνεῖσ' ἐντελῶς;

ΑΔΙΚΟΣ

Ποῦ ὑπάρχει λοιπόν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Μεταξὺ τῶν Θεῶν.

ΑΔΙΚΟΣ

Ἐὰν δίκη ὑπάρχη, εἰπέ, πῶς ὁ Ζεὺς
δὲν ἐχάθη, μ' ἀλύσεις δεσμεύσας αὐτὸν
τὸν πατέρα του;

(889) Ὅταν ὁ Ζεὺς ἐξεθρόνισε τὸν Κρόνον.

ΔΙΚΑΙΟΣ

᾽Ω! προχωρεῖ τὸ κακὸν

890 εἰς χειρότερον. Δότε λεκάνην ἐδῶ.

ΑΔΙΚΟΣ

Ξαναμῶραμα εἶσαι κ' ἀνάλατος σύ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἄναιδέστατος εἶσαι κ' ἀναίσχυντος σύ.

ΑΔΙΚΟΣ

Λέγεις ῥόδ' ἀνθηρά.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Βωμολόχος αἰσχρὸς.

ΑΔΙΚΟΣ

Κρίνων ἀνθ' εἶν' αὐτά.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Τοῦ πατρός σου φονεὺς.

ΑΔΙΚΟΣ

895 Μὲ χρυσὸν μὲ πασσίζεις μ' αὐτὰ ποῦ λαλεῖς.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἄλλοτ' ἦσαν μολύβι, δὲν ἦσαν χρυσός.

ΑΔΙΚΟΣ

Ἄλλὰ τώρα μοὶ εἶναι στολὴ προσφιλῆς.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Αὐθαδέστατος εἶσαι.

ΑΔΙΚΟΣ

Μαμμάκουθος σύ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἐξ αἰτίας δὲ σοῦ,

900 καὶ οἱ νέοι ἐδῶ τὰ σχολεῖ' ἀμελοῦν.

(896) Δηλ. ἄλλοτε καὶ παρ' ἄλλοις ταῦτα ἐθεωροῦντο ὡς ἐξευτελιστικά.

Οἱ λοιποὶ Ἀθηναῖοι θὰ μάθωσι πλὴν
τί διδάσκεις εἰς ὅσους δὲν ἔχουσι νοῦν.

ΑΔΙΚΟΣ

Εἶσαι βρῶμα καὶ λέρα.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ναὶ, σὺ εὐτυχής·

905 ὅμως ἄλλοτε ἦσαν ἀθλίως πτωχός,
ὅταν λέγων πῶς Τήλεφος εἶσαι Μυσός,
γνωμικὰ Πανδελέτεια εἶχες τροφήν
εἰς σακκίον κενόν!

ΑΔΙΚΟΣ

᾽Ω! πόσ' εἰς τὸν νοῦν
σοὶ ἐπῆλθε σοφία!

ΔΙΚΑΙΟΣ

910 ᾽Ω! πόση καὶ σοῦ
καὶ αὐτῶν ποῦ σὲ τρέφουν μανία, ἐν ᾧ
διαφθείρεις τοὺς νέους καὶ βλάπτεις αὐτούς.

ΑΔΙΚΟΣ

(Δεικνύων τὸν Φειδιππίδην)

Σὺ αὐτὸν θὰ διδάξης, Κρονόμωλε σύ;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ναὶ, ἂν πρόκηται ὄντως αὐτός νὰ σωθῇ,
ἔχι μόνον νὰ μάθῃ νὰ λέγῃ πολλά.

ΑΔΙΚΟΣ

(Πρὸς τὸν Φειδιππίδην)

Ἐδὼ ἔλα καὶ ἄφες τον. Εἶναι τρελλός.

(905) Τήλεφος, ὁ Μυσῶν Βασιλεὺς, ὁ ὑπὸ Ἀχιλλέως τρωθεὶς καὶ αὖθις, κατὰ χρησμόν, ὑπ' αὐτοῦ ἰαθείς. Ὁ Εὐριπίδης παρέστησεν αὐτὸν ἐν τραγωδίᾳ πτωχὸν καὶ ὡς ἐπαίτην, δι' ὃ συνεχῶς κατηγορεῖ τὸν τραγικὸν ὁ Ἀριστοφάνης. Ὁ δὲ Πανδέλετος ἦν κακοήθης συκοφάντης.

ΔΙΚΑΙΟΣ

915 Θεὸν ἀκλαύστης ἀνίστως ἐγγίσσης αὐτόν.

ΧΟΡΟΣ

Ἄς παύσουν αἱ ὕβρεις κ' ἡ μάχη. Σὺ μὲν,
νὰ μᾶς δείξης ἰδὲ τί ἐδίδασκες πρὶν
τοὺς προγόνους. Σὺ δὲ, τὴν ἐκπαίδευσιν, ὡς
εἶναι τώρα· καὶ ὅταν ἀκούσῃ ὁμοῦ

920 καὶ τῶν δύο τοὺς λόγους, ἅς κρίνῃ αὐτός.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ναί, ἅς εἶναι, τὸ θέλω.

ΑΔΙΚΟΣ

Τὸ θέλω κ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

Ἀπὸ σᾶς τίς πρῶτος θ' ἀρχίσῃ λοιπόν;

ΑΔΙΚΟΣ

Τὸν ἀφήνω αὐτόν.

Μετὰ ταῦτα δ' ἀφ' οὗ ὅσα ἔχει εἰπῇ,
925 μὲ λεξίδια νέα, μὲ βέλη πυκνὰ
ἰδεῶν κ' ἐννοιῶν θὰ ῥιφθῶ κατ' αὐτοῦ.

Καὶ ἂν ἔπειτ' ἀκόμῃ εἰπῇ μόνον γρὺ,
εἰς τὸ πρόσωπον ὅλον κ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὡς μ' ὀξύτατα κέντρα σφηκῶν τρυπηθεῖς,

930 θὰ χαθῇ κεντηθεῖς μὲ ιδέας.

ΧΟΡΟΣ

Εὐτολμοὶ τώρα δείξατε,
μ' ἐντεχνον ῥύμην λόγων,

(931—940) $\begin{array}{l} \bar{\cup} \bar{\cup} - , - \cup \cup - \\ - \cup \cup - , \cup \cup - \\ - \cup \cup - , \cup \cup - \\ \cup - \cup - , - \cup \cup - \\ - \cup \cup - , \cup \cup - \\ - \cup \cup - , \cup \cup - \end{array} \left. \begin{array}{l} 2. \\ 3. \end{array} \right\}$

νοῦ ἐφευρέσεις, καὶ σοφὰς
 σφυρηλατοῦντες γνώμας,
 935 τίς ἀπὸ σᾶς·δημηγορῶν
 θὰ φανῇ καλλήτερος.
 Ἦδη δεινὸς ἐπὶκείται
 εἰς τὴν σοφίαν κίνδυνος,
 καὶ μεταξὺ τῶν φίλων μας
 940 μέγας ἀγὼν ἡγέρθη.

Ἄλλ' ὦ σὺ ὁποῦ εἶχες μὲ ἦθη χρηστὰ τοὺς προγό-
 [νους ἡμῶν στεφανώσῃ,
 ἄφες τώρα ὁποῖαν φωνὴν ἀγαπᾷς, καὶ εἰπέ μας ἡ φύ-
 [σις σου ποία.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἡ ἀρχαία παιδεία λοιπὸν θὰ εἰπῶ ὁποῖα τις ἦτον τὸ
 [πάλαι,
 ἔταν ἡκμαζον δίκαια λέγων ἐγὼ, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔ-
 [ζων σωφρόνως.

945 Πρῶτον μὲν ἀπητεῖτο νὰ μὴν ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ καὶ
 [τὸ γρὺ τῶν παιδίων·
 μετὰ ταῦτα τοὺς δρόμους σεμνῶς νὰ περνοῦν, κ' εἰς
 [τοῦ κιθαριστοῦ νὰ πηγαίνουν,
 ὁμοῦ ὅλοι οἱ γείτονες νέοι γυμνοὶ, καὶ πυκνὴν ἂν ἐ-
 [στίβα χιόνα.

Πῶς νὰ ψάλλουν ἐμάνθανον εἶτα ἐκεῖ, ἀνοιγμένους
 [κρατοῦντες τοὺς πόδας,
 ἢ «Πορθοῦσα τὰς πόλεις Παλλὰς φοβερά» ἢ «Μα-
 [κρὰν ἀκουόμενος ἦχος,»

(947) Γυμνοὶ, δηλ. μὴ ἐγκεκαλυμμένοι εἰς μανθύαν.

(949) Τὸ πρῶτον ἐξ ᾄσματος τοῦ Ἀθηναίου Λαμπροκλέους, τὸ δ' ἕτερον
 Κυδίδου Ἑρμιονέως.

- 50 ἁρμονίαν τονίζοντες, ὥς εἰς αὐτοὺς οἱ πατέρες παρέ-
[δωκαν πρώτην.
Πλὴν κἀνεῖς των ἄν ἔψαλλεν βάναισα ἢ ἄν ἐλύγιζε
[λύγισμα τόνου
καθὼς τώρα ὁ Φρῦνις καὶ οἱ κατ' αὐτὸν τὰ δυσκολο-
[λύγιστα ψάλλουν,
ἐσαπίζετο οὗτος ἀπὸ ραβδισμοῦς, ὥς κακῶς ἀφανί-
[ζων τὰς Μούσας.
Ὅταν δ' ἦσαν καθήμεν' οἱ παῖδες ἐμπρὸς παιδοτρί-
[βου, σεμνῶς ἐχρεώσθουν
955 τὸν μηρὸν νὰ προτείνωσι, μήπως φανῇ εἰς τῶν ἔξω
[τὸ βλέμμ' ἀπρεπές τι.
Ὅταν δὲ ἐστηκόνοντο, πάλιν καθεῖς νὰ ἰσάσῃ τὴν
[ἄμμον προσεῖχε,
μὴ τοῦ νέου των κάλλους εἰς τοὺς ἐραστὰς ἀπομεί-
[νῃ φαινόμενον ἵχνος.
Οὐδ' ἡλείφετο τότε παιδίον κἀνέν ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ
[κατωτέρω,
ὥστε ἔθαλλε δρόσος καὶ χνοῦς εἰς αὐτὰ αἰδημόνως,
[ὥς θάλλ' εἰς τὰ μῆλα·
960 ἢ κἀνεῖς μαλακαίνων ποτὲ τὴν φωνὴν ἐραστὰς προε-
[κάλει βαδίζων,
ἀναιδῶς προξενεύων αὐτὸς ἑαυτὸν, καὶ τὰ βλέμματα
[παίζων μὲ τέχνην.
Οὐδὲ εἶχον δειπνοῦντες τὴν ἄδειαν κἀν κεφαλὰς νὰ
[ἐκλέγουν ραπάνων,

(952) Φρῦνις, Μυτιληναῖος καθαρωδὸς, νικήσας ἐν Παναθηναίοις, καὶ νεωτερίσας περὶ τὴν μουσικὴν σύνθεσιν.

(962) Νὰ ἐκλέγουν αὐθαιρέτως δηλαδὴ καὶ προπετῶς, χωρὶς ἄλλος νὰ τοῖς εἰδῇ.

ἀπ' ἐμπρὸς τῶν γερόντων τὸν ἄνηθον, ἢ τοῦ σελίνου
 [τὴν ῥίζαν ν' ἀρπάσουν,
 ἢ μὲ κίχλας καὶ ἄλλα καλὰ νὰ τρυφοῦν, ἢ τοὺς πό-
 [δας αἰσχρῶς νὰ σταυρώνουν.

ΛΔΙΚΟΣ

965 Διῦπόλια ὅλα μυρίζουν αὐτὰ καὶ τεττίγων ὁσμὴν
 [παναρχαίων,
 Βουφονίων ὁσμὴν καὶ Κηκείδου.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἄλλὰ μὲ αὐτὰ, μὲ ἀρχαῖα τοιαῦτα,
 ἢ παιδεία μου εἶχεν ἀνδρείους ποτὲ νικητὰς Μαρα-
 [θῶνος ἐκθρέψει.

Ἀντὶ τούτων διδάσκεις τοὺς σήμερον σὺ νὰ φορτώ-
 [νωντ' ἐνδύματ' ἀμέσως,
 ὥστε πνίγομαι ἂν τοὺς ἰδῶ εἰς χοροὺς, Παναθήναια
 [ὅταν τελῶμεν,

970 νὰ κρατοῦν τὴν ἀσπίδα ἐμπρὸς τῆς αἰδοῦς, ἀμελοῦν-
 [τες τῆς Τριτογενείας.

Εἰς αὐτὰ, ὦ παιδίον, πιστεύων, ἐμὲ, τὸν καλλήτερον
 [ἐκλεξε λόγον,
 καὶ θὰ μάθης νὰ μὴν ἀγαπᾷς ἀγοράς, καὶ λουτρῶν
 [ἡδονὰς ν' ἀποφεύγης,
 καὶ δι' ὅσα αἰσχρὰ νὰ αἰσχύνεσαι, ἢ ἂν κἄνεις σέ
 [χλευάζῃ, ν' ἀνάπτῃς.

(965) Διῦπόλια, ἀρχαιοτάτη ἐορτὴ τοῦ Διὸς, τελουμένη ἐπὶ τῆς Ἀκροπό-
 λεως.—Τέττιγες, ὡς γνωστὸν, τὸ ἀρχαῖον ἐμῶλημα τῶν αὐτοχθόνων Ἀθη-
 ναίων.

(966) Βουφόνια, ἀρχαιοτάτη θυσία, τὴν ἀρχὴν λαβοῦσα ἐκ τοῦ φόνου
 βοῦς ὅστις εἰς τὰ Διῦπόλια εἶχε φάγῃ τὸν ἱερὸν πλακοῦντα.—Κηκείδης, ἀρχαῖος
 διθυραμβοποιός.

(970) Τριτογένεια, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ γεννηθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς (Τρι-
 τὴ αἰολιστί) τοῦ Διὸς.

νὰ στηκώνεσαι ὀρθίος ὅταν ἐμπρὸς τοῦ θρανίου σου γέ-
 [ρων περάσῃ,
 75 μὲ ἀνοίκειον τρόπον νὰ μὴν ἀπαντᾷς τοὺς γονεῖς σου,
 [ἀλλ' οὔτε τι ἄλλο
 νὰ μὴν πράττης αἰσχρὸν, ἐπειδὴ δι' αὐτῶν τῆς αἰ-
 [δοῦς βεβηλοῖς τὴν εἰκόνα·
 οὔτε δὲ νὰ πατῇς εἰς χορεύτριαν, μὴ ἐνῶ χάσκων
 [πρὸς ταύτην κυττάζῃς,
 σὲ κτυπήσῃ μὲ μῆλον ἢ πόρνη, καὶ σὺ γυμνωθῇς τῆς
 [ἀμώμου σου φήμης·
 οὔτε δὲ ν' ἀντειπῇς τὸν πατέρα ποτέ, οὔτε Ἰαπετὸν
 [νὰ τὸν κράξῃς,
 980 ἐπιπλήττων ὡς γέροντ' αὐτὸν, ὅστις σὲ μικρὸν ἔθρε-
 [ψεν ὡς κλωσσοπούλι.

ΛΔΙΚΟΣ

Εἰς αὐτὰ, νεανίσκε, ἀνίσως πεισθῇς, μὰ τὸν Βάκχον,
 [καὶ σὺ θενὰ γίνῃς
 Ἰπποκράτους υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ χαφτοπήτας
 [παντοῦ θὰ καλῇσαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἀνθηρὸς, μ' ἀλειμμένα τὰ μέλη στιλπνὰ εἰς Γυμνά-
 [σια θέλεις ἐμβαίνει,
 ὅχι ἄνοστ' ἀνάλατα λέγων, καθὼς ὅλ' οἱ σύγχρονοι
 [οὔτ' εἰς τοὺς δρόμους,
 985 οὔτε δὲ περὶ δίκης πολλὰ μεριμνῶν μικραντιλογιο-
 [καταράτου·

(979) Ἰαπετὸς, ὁ γεροντότερος τῶν Θεῶν.

(982) Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰπποκράτους, οἵτινες ἦσαν βλάκες.

ἀλλ' εἰς τοῦ Ἀκαδήμου ἐκεῖ καταβάς εἰς σκιάς ἐ-
 [λαιῶν θενὰ τρέχης,
 ἐστεμμένος μὲ φύλλα καλάμου λευκοῦ, μὲ σεμνὸν
 [συνομήλικα φίλον,
 σμιλαγγίου, ζωῆς ἀμερίμνου ὀσμὴν, καὶ πολύφυλ-
 [λον λεύκην μυρίζων,
 κ' εὐφραινόμενος, ὅταν, τὸ ἔαρ, φουσᾷ εἰς πτελέαν καὶ
 [πλάτανον αὔρα.

- 990 Ἄν ὥς λέγω θελήσης νὰ πράξης αὐτὰ,
 κ' ἐπιστήσης τὸν νοῦν μὲ πολλὴν προσοχὴν,
 πάντα μὲν θενὰ ἔχης τὸ στῆθος παχὺ,
 καὶ τὴν ὄψιν λαμπράν, καὶ τοὺς ὠμούς πλατεῖς,
 καὶ τὴν γλῶσσαν μικράν· τὰ ὀπίσω χονδρά,
 995 τὰ ἐμπρὸς δὲ μικρά· ὥς δὲ λέγουν αὐτοὶ
 ἂν θελήσης νὰ πράξης, θὰ ἔχης εὐθύς
 τὴν μὲν ὄψιν ὠχράν, τοὺς δὲ ὠμούς μικροὺς,
 τὸ δὲ στῆθος λεπτὸν, τὴν δὲ γλῶσσαν μακράν,
 τὰ ὀπίσω μικρά καὶ μακρά τὰ ἐμπρὸς,
 1000 καὶ πολὺ τὸ ψηφίζειν· καὶ θέλεις πεισθῇ
 νὰ νομίζης καλὸν τὸ αἰσχρὸν καθαυτὸ,
 τὸ καλὸν δὲ αἰσχρὸν, κ' ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν,
 θὰ πλησθῇς καὶ παθῶν
 κτηνωδῶν τοῦ αἰσχροῦ Ἀντιμάχου.

(986) Περὶ τὴν Ἀκαδημίαν (εἰς τὰ Σεπόλια) ἦτον τὸ ἄλσος τῶν ἱερῶν
 ἔλαιων τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ μέρη πυκνὰ καὶ σύδενδρα ὥς καὶ σήμερον.

(987) Κάλαμος, δι' οὗ ἐστέφοντο οἱ Διόσκουροι, ἤρμοζε τοῖς νεανίαις.

(988) Διὰ λεύκης ἐστέφη ὁ Ἡρακλῆς ὅταν ἀνήγαγε τὸν Κέρδερον ἐκ τοῦ
 Ἄδου, καὶ ἐκ τοῦ ἰδρωτός αὐτοῦ ἐλευκάνθη τὸ ἐν μέρος τῶν φύλλων τῆς. Ἡ
 σκέψις αὕτη ἤρμοζεν εἰς ἀγωνιζομένους νέους.

(1000) Ὡς κακὸν, καὶ ἀγύρταις δημαγωγοῖς ἴδιον θεωρεῖ τὸ πολυψηφίζειν.

(1004) Ἀντίμαχος, ὡς κακοήθης τις κατηγορούμενος.

ΧΟΡΟΣ

(Πρὸς τὸν Δίκαιον)

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Σὺ δ' ἀσκῶν καλλίπυργον
 πανευκλεῆ σοφίαν,
 τοὺς λόγους σου, ὦ! πῶς κοσμεῖ
 γλυκὺ καὶ σῶφρον ἄνθος!
 Πῶς ἦσαν τρισευδαίμονες
 ὅσοι ἔζων ὅτε σὺ
 ἦσουν ἰσχύων.

(Πρὸς τὸν Ἄδικον)

Πρὸς αὐτὰ

σὺ μὲ τὴν μοῦσαν τὴν κομψὴν
 εἶπέ τι νέον, ἐπειδὴ
 ἔπεισεν οὗτος λέγων.

1015 Πρέπει, νομίζω, μ' ἰσχυροὺς ν' ἀντιπαλαίσης λόγους,
 διὰ νὰ μὴ περιπαιχθῇς καὶ νὰ ὑπερισχύσης.

ΑΔΙΚΟΣ

Στενοχωρία πρὸ πολλοῦ μὲ πνίγει, κ' ἐπεθύμουν
 μ' ἀντιλογίας ὄλ' αὐτὰ νὰ φέρω ἄνω κάτω.

Κατώτερον μ' ὠνόμασαν ἀπὸ τοὺς δύο λόγους,
 1020 οἱ σοφισταὶ καὶ φροντισταὶ, διότι πρῶτος ἦρα
 πῶς ν' ἀντιλέγω εὖστοχα εἰς νόμους καὶ εἰς δίκας.
 Μυρίων εἶναι ἄξιον στατήρων κ' ἔτι πλέον
 ν' ἀναδειχθῇ τις νικητὴς μ' ἀσθενεστέρους λόγους.

(Πρὸς τὸν Φειδιππίδην)

Ἴδὲ τίς εἶν' ἡ παιδείυσις ὅπου αὐτὸς πρεσβεύει,

1025 αὐτὸς ποῦ μὲ θερμὸν νερὸν νὰ λούεσαι δὲν θέλει.

(Πρὸς τὸν Δίκαιον)

Διατί τάχα τὰ θερμὰ λουτρά δὲν σὲ ἀρέσουν;

(1005—1014) Ἰδὲ Στροφ. στ. 931.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Διότι εἶναι κάκιστα, κάμνουν δειλὸν τὸν ἄνδρα.

ΛΔΙΚΟΣ

Αἴ! στάσου, στάσου ὡς ἐδῶ, σὲ ἔχω, δὲν μὲ φεύγεις.

Ἐπὶ τὰ τέκνα τοῦ Διὸς, εἰπέ με, ποῖον ἄνδρα

1030 νομίζεις γενναιότερον καὶ ἄριστον εἰς κόπους;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἐγώ; καλένα βέβαια ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα.

ΛΔΙΚΟΣ

Λοιπὸν Ἡράκλεια λουτρὰ ψυχρὰ ποτὲ ποῦ εἶδες;

Πλὴν τίς εἶν' ἀνδρειότερος;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἴδου αὐτὰ ἐκεῖνα

ποῦ καθ' ἡμέραν λέγοντες οἱ νέοι μεταξὺ των,

1035 ἐν ᾧ γεμίζουν τὰ λουτρὰ, κενώνουν τὰς παλαιίστρας.

ΛΔΙΚΟΣ

Κατηγορεῖς τῆς ἀγορᾶς τοὺς λόγους· ἐγὼ ὄχι.

Κακοὶ ἂν εἶναι, διατί ὁ Ὅμηρος μᾶς γράφει

ὁ Νέστωρ πῶς δημηγορεῖ καὶ οἱ σοφοὶ οἱ ἄλλοι;

Περὶ τῆς γλώσσης ἔπειτα· μᾶς λέγει πῶς δὲν πρέπει

1040 οἱ νέοι μας νὰ τὴν ἀσκοῦν· ἐγὼ δὲ ὅτι πρέπει.

Νὰ εἶναι, λέγει, σώφρονες· δύω κακὰ μεγάλα.

Εἰς ποῖον εἰδὲς ποτε σὺ διὰ τῆς σωφροσύνης

καλὸν νὰ γίνῃ τίποτε; Εἰπέ· ἀπόδειξέ το.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Πῶς; εἰς ἀπείρους. Ὁ Πηλεὺς ἐκέρδισε τὸ ζῖφος.

(1032) Τὰ θερμὰ λουτρὰ ἐλέγοντο Ἡράκλεια, καὶ ἦσαν ἀφιερωμένα τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ ἰδίως τὰ τῶν θερμοπυλῶν.

(1044) Τὸν Πηλέα σώφρονα ὄντα, διαδληθέντα δὲ, ἐξέθηκεν Ἄχεστος, ὁ βασιλεὺς Ἰολκοῦ, γυμνὸν εἰς τὰ θηρία· οἱ δὲ θεοὶ τῷ ἔπειψαν διὰ τοῦ Ἑρμοῦ μάχαιραν πρὸς σωτηρίαν του. Ἀπολλόδ. Γ, 13.

ΑΔΙΚΟΣ

- 1045 Τὸ ξίφος, ὁ κακότυχος! Τί νόστιμον τὸ κέρδος!
 Ὁ δὲ Ὑπέρβολος πολλὰ ἀπὸ τῶν λύχνων ἔχει
 μὲ πονηρίαν τάλαντα, καὶ ὄχι μόνον ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἀλλὰ τὴν Θέτιν ὁ Πηλεὺς ὦν σώφρων ἐνυμφεύθη.

ΑΔΙΚΟΣ

- Τὸν ἄφησε πλὴν κ' ἔφυγε· δὲν ἦτον οὐδ' αὐθάδης,
 1050 οὔτ' εἰς τὰ στρώματα γλυκὺς νὰ παίζη ὅλην νύκτα.
 Θέλ' ἡ γυναῖκ' ἀγκάλιασμα, καὶ σ' εἶσαι γεροκρόνος.

(Πρὸς τὸν Φειδιππίδην)

Σκέψου καλὰ, μειράκιον, τί ἔχ' ἡ σωφροσύνη.
 Δι' αὐτὴν πόσων ἡδονῶν θενὰ στερῆσαι σκέψου,
 κοττάβων, παίδων, γυναικῶν, τροφῶν, ποτῶν, χα-
 [χλάνων.

- 1055 Καὶ τί ἀξίζει ἡ ζωὴ ὅταν αὐτῶν στερῆσαι;
 Ἄς εἶναι· εἰς τῆς φύσεως ἅς ἔλθω τὰς ἀνάγκας.
 Ἄν ἤμαρτες, ἡγάπησες, μοιχεύων ἐφωράθης,
 εἶσαι χαμένος· νὰ εἰπῆς τί ἔχεις; Πλὴν μαζῇ μου
 τὴν φύσιν χαίρου, χόρευε, αἰσχρὸν μὴ νόμιζέ τι.
 1060 Ἄν σὲ συλλάβῃ τις μοιχὸν, ἀπολογεῖσαι λέγων
 πῶς σὺ δὲν ἔσφαλες, ὁ Ζεὺς πῶς πταί' εἰς αὐτὰ ὅλα·
 ὅτι κ' ἐκεῖνον τὸν νικοῦν ὁ ἔρως κ' αἱ γυναῖκες,
 καὶ πῶς θνητός συ τοῦ Θεοῦ ἀνώτερος νὰ γίνῃς;

ΔΙΚΑΙΟΣ

- Κ' ἂν μ' ὅλ' αὐτὰ ῥεπανωθῇ καὶ μαδηθῇ μὲ στάκτην,
 1065 θὰ ἔχῃ λόγους νὰ εἰπῇ «ἀναίσχυντος δὲν εἶμαι;»

(1046) Ὁ δημαγωγὸς Ὑπέρβολος ἦν λυχνοποιός.

(1054) Κότταβος, παιγνίδιον τῶν ἀρχαίων.

(1064) Ποινὰ ἐπιβαλλόμενα τοῖς μοιχοῖς.

ΛΔΙΚΟΣ

*Αν εἶναι δὲ ἀναίσχυντος θὰ πάθῃ τί;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Τί ἀπὸ τοῦτο ἄλλο μεγαλήτερον;

ΛΔΙΚΟΣ

Τί θὰ εἰπῇς ἂν σὲ νικήσω εἰς αὐτό;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Θὰ σιωπήσω. *Ἄλλο τί;

ΛΔΙΚΟΣ

Εἰπὲ λοιπόν.

1070 Ποῖοι τινὲς συνηγοροῦν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

*Ἀναίσχυντοι.

ΛΔΙΚΟΣ

Ναὶ, πείθομαι.

Καὶ ποῖοι εἰν' οἱ τραγικοί;

ΔΙΚΑΙΟΣ

*Ἀναίσχυντοι.

ΛΔΙΚΟΣ

Πολὺ καλὰ.

Καὶ ποῖοι δὲ δημαγωγοῦν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

*Ἀναίσχυντοι.

ΛΔΙΚΟΣ

*Ἴδου λοιπόν.

*Ἐνόησας πῶς φλυαρεῖς; Κ' οἱ πλείονες τῶν θεατῶν ἰδὲ, τί εἶναι;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Βλέπω.

ΝΕΦΕΛΑΙ

135

ΑΔΙΚΟΣ

Τί εἶναι λοιπόν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Οἱ πλείονες,

1075 μὰ τοὺς Θεοὺς, Ἀναίσχυντοι. Μ' εἶναι γνωστὸς αὐ-
[τὸς ἐδῶ,

κ' αὐτὸς, καὶ ὁ πολύμалλος ἐκεῖνος.

ΑΔΙΚΟΣ

Τί φρονεῖς λοιπόν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Πῶς ἐνικήθην. Ἀναιδεῖς, μὰ τοὺς Θεοὺς,
δεχθῆτέ μου τὸ φόρεμα. Αὐτόμολος ἰδού με.

(Πηδᾷ πρὸς αὐτούς. Ὁ Ἀδικὸς ἐξέρχεται ὑπερηφάνως.)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

(Πρὸς τὸν Στρεψιάδην)

Νὰ πάρῃς τώρα θέλεις τοῦτον τὸν υἱόν,
1080 ἢ νὰ σέ τὸν διδάξω πρῶτον νὰ λαλῇ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! Δίδαξε, τιμῶρει τον, ἀκόνισε
τὴν γλῶσσάν του. Τὴν μίαν σιαγόνα του
διὰ μικρὰ δικάρια· τὴν ἄλλην δὲ
ἀκόνισε διὰ μεγάλα πράγματα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

1085 Ἐσύχασε. Θὰ γίνῃ σοφιστὴς καλός.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Κατάχλωμος, νομίζω, καὶ κακόμοιρος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἐμπρὸς λοιπόν.

Ἄλλὰ θαρρῶ πῶς θὰ μετανοήσης.

ΧΟΡΟΣ

Οἱ κριταὶ τί θὰ κερδίσουν ἐὰν τοῦτον τὸν Χορὸν
ὠφελήσωσι δικαίως, νὰ εἰπῶμεν θέλομεν.

1090 Πρῶτον, ὅταν γεωργῇτε τοὺς ἀγροὺς τὴν ἀνοιξιν,
θενὰ βρέχωμεν σᾶς πρώτους, καὶ τοὺς ἄλλους ὕστερον.
Τὰς ἀμπέλους δ' ὥς γεννήσουν βότρεις, θὰ φυλάξωμεν
καὶ ἀπὸ πνιγμὸν τῆς ζέστης καὶ ἀπὸ πολλὰς βροχάς.

Ἄν ἡμᾶς δὲ ἀτιμάσῃ τὰς Θεὰς κάνεις θνητὸς,
1095 ἃς προσέξῃ πόσα ἔχει νὰ μᾶς χρεωστῇ κακά.

Οὔτε οἶνον θὰ τῷ δίδῃ οὔτε ἄλλο τι ἢ γῆ.

Ὡς αἱ ἄμπελοι βλαστάνουν κ' αἱ ἐλαῖαι τοῦ ἀνθοῦν,
θὰ κτυπῶμεν μὲ σφενδόνας νὰ τὰς ἀποκόπτωμεν.

Θενὰ βρέχωμεν ἂν κάμνῃ πλίνθους, καὶ τῆς στέγης τοῦ
1100 θὰ τρυπῶμεν τὰς κεράμους μὲ χαλάζας στρογγυλάς.

Ἄν δὲ νυμφευθῇ ἐκεῖνος, φίλος τοῦ ἢ συγγενῆς,
θενὰ βρέχωμεν τὴν νύκτα ὅλην, καὶ θὰ εὐχεται
εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ εἶναι μᾶλλον ὁ κακὸς κριτής.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

(Μόνος, φέρων ἐπ' ὤμων σακκίον πλήρες ἀλεύρων, καὶ βαδίζων
πρὸς τὸ φροντιστήριον)

Πέμπτη, τετάρτη, τρίτη, καὶ δευτέρα, καὶ
1105 ἐκείνη ἐπειτ' ἀπὸ τὰς ἡμέρας ποῦ
φοβοῦμαι, φρίττω, ἀποστρέφομαι, εὐθὺς
ἢ νέα τῆς σελήνης καὶ ἢ παλαιά.
Μὲ ὅρκον, λέγουν, οἱ χρεωφειλέται μου

(1107) Ἡ νέα καὶ ἡ παλαιά (ἔνη καὶ νέα) ἦν ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς σε-
λήνης. Ἀπὸ ταύτης ἐν τῇ τελευταίᾳ δεκάδι ἐμετροῦντο αἱ ἡμέραι πρὸς τὰ
ὀπίσω. Πέμπτῃ εἶναι ἡ εἰκοστὴ ἕκτη.

- 10 θὰ μ' ἀφανίσουν πρυτανεῖα δίδοντες,
 11 ἐνῶ προτείνω μέτρια καὶ δίκαια.
 «Καλὲ, μὴ λάβῃς τοῦτο τώρα, καὶ αὐτὸ
 ἀνάβαλε, κ' ἐκεῖνο χάρισε.» Κάνεις
 πλὴν δὲ μ' ἀφήνει, ὅλοι μὲ ὑβρίζουσιν
 ἄδικον, λέγουν πῶς θενὰ κριθοῦν μ' ἐμέ.
 15 Ἄς ἔλθουν νὰ κριθῶμεν. Ἀδιαφορῶ,
 ὁ Φειδιππίδης νὰ λαλῇ ἂν ἔμαθεν.
 Λοιπὸν ἄς κρούσω εἰς τὸ φροντιστήριον.
 Παῖ! λέγω, παῖ, παῖ!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Χαῖρε, ὦ Στρεψίαδες!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Καὶ σὺ ὁμοίως. Λάβε πρῶτον πλὴν αὐτό.

(Τῷ δίδει τὸ ἄλευρον.)

- 1120 Εὐχαριστία πρέπ' εἰς τὸν διδάσκαλον.
 Ὁ δὲ υἱός μου ἂν τὸν λόγον ἔμαθεν
 εἶπε, ἐκεῖνον ὃν σὺ ἄρτ' εἰσήγαγες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦ! ναί!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! εὖγε, Πανουργία ἄνασσα!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦστε νὰ φύγῃς πᾶσαν δίκην ἡμπορεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

- 1125 Κ' ἂν ὅτ' ἐδανειζόμεν ἦσαν μάρτυρες;

(1109) Πρυτανεῖα, ὅσα προκατέβαλλεν εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ἐνάγων.

(1118) Στρεψίαδες, οὕτως ἐν στ. 1186, ἐν τῷ ἀρχαίῳ κειμένῳ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Καὶ χίλιοι ἂν ἦσαν, τὸ καλλήτερον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Θεν' ἀνακράζω ὥς εἰς τὰ σύννεφα
βοήν· Ἰὼ, ὦ τοκογλύφοι, κλαύσατε,
καὶ σεῖς καὶ τόκων τόκοι καὶ κεφάλαια.

1130 Δὲν δύνασθε τοῦντεῦθεν νὰ μὲ βλάψετε.

Ποῖον τοῦ οἴκου ἐντὸς

ἄξιον τρέφω υἱόν,

ὅστις λάμπει μὲ δίκοπον γλῶσσαν,
ὑπέρμαχος μου, τῶν ἐχθρῶν μου φόβητρον,

1135 θεραπευτῆς μεγάλων πατρικῶν κακῶν.

Τρέχ' ἀπὸ μέσ' αὐτὸν κάλεσον ὥς ἐδῶ.

Ἦ τέκνον, ὦ υἱέ!

ἔξελθ' ἐδῶ!

κράζει ὁ σὸς πατήρ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

1140

Ἰδ' ἐκεῖ ὁ ἀνὴρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Φίλτατε, φίλτατε!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Λάβε αὐτὸν, κ' ἐμπρός.

(1127)

υ-υ-υ,υ-υ-,υ-2.		-υυ,--,-
υ-υ-,υ-υ-,υ-υ-2.		---
-υυ,--υ-,2.		υυ-,υ-
υυ-,υυ-,υυ-,υ		υυ-,υυ-
υυυ-,υ-υ-,υ-υ-		-υυ,--υυ
--υ-,υ--υ,υ--υ		υυυ-,υ-
-υυ,--υ--υ,υ		

(1130) Καὶ τὰ ἐπόμενα, παρωδία: στίχων ἐκ τραγωδιῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἰοῦ, ἰοῦ! ὦ τέκνον μου, ἰὼ, ἰὼ!
 Νὰ βλέπω πόσον χαίρομαι τὴν ὄψιν σου!
 1145 ὦ! τώρα ὅλος φαίνεσαι ἀρνητικὸς
 καὶ ἀντιλογικὸς, καὶ τὸ ἐγγώριον
 καλὲ τί λέγεις; σὲ κοσμεῖ, καὶ φαίνεσαι
 πῶς ἀδικεῖσαι ἀδικῶν καὶ κακουργῶν,
 καὶ ἔχεις ὅλον Ἀττικὸν τὸ πρόσωπον.

1150 Αἶ! τώρα νὰ μὲ σώσης ὡς μ' ἀφάνισας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Φοβεῖσαι τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τὴν νέαν καὶ τὴν παλαιάν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ὑπάρχ' ἡμέρα νέα τις καὶ παλαιά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τὰ πρυτανεῖα ὅταν θὰ πληρώσωσι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ὅσοι πληρώσουν θὰ χαθοῦν· διότι πῶς
 1155 μία ἡμέρα δύω γίνεται ποτέ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Βεβαίως ὄχι;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ πῶς; Ἦκουσας γυνὴ
 νὰ εἶναι γραῖα, οὔσα νέα ἐνταυτῷ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τοιοῦτος εἶν' ὁ νόμος.

(1153) Οἱ ἀντίδικοί τοι θὰ πληρώσωσι διὰ νὰ τὸν ἐνάξωσι.

140

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ἄγνοοῦν, θαρρῶ,
αὐτὸς ὁ νόμος τί νοεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Νοεῖ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1160 Φιλόδημος ὁ Σόλων ἦν ὁ παλαιός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί τοῦτο πρὸς τὴν νέαν καὶ τὴν παλαιάν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Διὰ τὴν κλῆσιν δύω προσδιώρισεν
ἡμέρας, καὶ τὴν νέαν καὶ τὴν παλαιάν,
ὅπως τὴν νέαν γίνωντ' αἱ καταβολαί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1165 Τὴν παλαιάν δὲ πῶς ἐπρόσθεσε;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καλὲ,

ἵνα ἐκόντες φθάνωσ' εἰς συμβιβασμὸν
μίαν ἡμέραν πρὶν οἱ ἐγκαλούμενοι,
εἰ δὲ, πρωτὶ τὴν πρώτην νὰ ἐνάγωνται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς δὲν λαμβάνουν πρυτανεῖα αἱ ἀρχαὶ
1170 ἀντὶ τῆς πρώτης τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνός;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Συμβαίνει ὅτι εἰς προγεύστας, κ' εἰς αὐτούς.
Διὰ ν' ἀρπάσουν πρυτανεῖα γρήγορα,
μίαν προτοῦ ἡμέραν τὰ προγεύονται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Εὖγε, εὐήθεις, ἄθλιοι, τί κάθησθε;

(1171) Προγεῦσται (Προτένθαι), ἕως ἀρχὴ τις ἐπιτετραμμένη νὰ δοκιμάζῃ τὰ ἱερῆα. Ἰδ. Ἀθῆν. Δ, 21.

- 175 Σωρὸς πετρῶν, κέρδ' εἷσθε τῶν σοφῶν ἡμῶν,
ἀριθμοὶ, κτήνη, ῥαγισμένοι ἀμφορεῖς.
Εἰς τὸν υἱόν μου κ' εἰς ἐμὲ ἄς ψάλωμεν
πρὸς εὐτυχίαν, τὸ ἐμὸν ἐγκώμιον·
«ὦ Στρεψιάδες μάκαρ!
180 εἶσαι καὶ σὺ τί σοφός!
τρέφεις καὶ ποῖον υἱόν!»
θέλει φθονῶν πᾶς εἰπεῖ
καὶ φίλος καὶ δημότης, ὅταν
σὺ εἰς πάλην δικῶν θὰ νικᾷς.
1185 Ἄλλὰ νὰ ἔμβης ἤθελον,
καὶ νὰ σὲ φιλεύσω.

ΠΑΣΙΑΣ Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ

ΠΑΣΙΑΣ (πρὸς τὸν μάρτυρα)

- Τὰ χρήματά του πρέπει νὰ τὰ ρίπτῃ τις;
Ποτέ. Ἄν τότε ἄφηνον τὴν ἐντροπὴν,
δὲν θενὰ εἶχον τώρα τὰ τρεχάματα,
1190 διὰ τὰ χρήματά μου, ὅτε σήμερον
σὲ σύρω νὰ κλητεύσης. Θενὰ γίνω δὲ
ἐχθρὸς προσέτι καὶ πρὸς συνδημότην μου.
Πλὴν δὲν θὰ καταισχύνω τὴν πατρίδα μου·
τὸν Στρεψιάδην ἐγκαλῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί εἶν' αὐτός;

(1179) —, —, —
—, —, — 3.
—, —, —
—, —, —
—, —, —
—, —, —

142

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΑΣΙΑΣ

1195 Εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νέαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μάρτυρας καλῶ.

Ἡμέρας εἶπε δύο. Τοῦτο δὲ πρὸς τί;

ΠΑΣΙΑΣ

Διὰ τὰς δύο καίδεκα μνᾶς, τὴν τιμὴν
τοῦ ψαροῦ ἵππου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἴππον; δὲν ἀκούετε;

Γνωστὸν σᾶς εἶναι πῶς μισῶ τὴν ἱππικὴν.

ΠΑΣΙΑΣ

1200 Πῶς θὰ πληρώσης, τοὺς Θεοὺς ὠρκίζεσο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἀκόμη τότε πλὴν ὁ Φειδιππίδης μου
δὲν ἤξευρε τὸν λόγον τὸν ἀνίκητον.

ΠΑΣΙΑΣ

Καὶ διὰ τοῦτο θ' ἀρνηθῆς τὴν πληρωμὴν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί θ' ἀπελάμβαν' ἄλλο μὲ τὸ μάθημα;

ΠΑΣΙΑΣ

1205 Καὶ θὰ ἐπιорκήσης σὺ πρὸς τοὺς Θεούς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ποίους Θεούς;

ΠΑΣΙΑΣ

Ἐκείνους οὓς ἐγὼ εἶπῶ·

τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Δία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ!

Τριώβολον προσφέρω ἵνα ὀρκισθῶ.

ΠΑΣΙΑΣ

᾽Ω, πόσον εἶσαι ἀναιδής, ποῦ νὰ χαθῇς!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

(Δεικνύων τοῦ Πασίου τὴν κοιλίαν)

1210 Ἄλατισμένος ἴσως ἄξιζεν αὐτός.

ΠΑΣΙΑΣ

Μὲ περιπαίζεις!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Θὰ χωρῇ ὥς ἔξ χοεῖς.

ΠΑΣΙΑΣ

Ἄζήμιος, μὰ Δία καὶ μὰ τοὺς Θεοὺς,
δὲν θὰ μὲ παίζης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς μ' ἀρέσουν οἱ Θεοί!

Εἰς τοὺς νοοῦντας τί γελοῖος εἶν' ὁ Ζεὺς!

ΠΑΣΙΑΣ

1215 ᾽Ω! διὰ ταῦτα θὰ τιμωρηθῇς ποτέ.

Ἄλλὰ θὰ μὲ πληρώσης ὅσα σ' ἔδωσα;

Ναὶ, ὄχι, ἀποκρίσου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μεῖνε ἥσυχος.

Ἐγὼ ἀμέσως θὰ σ' ἀποκριθῶ σαφῶς.

(Ἀναχωρεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του.)

ΠΑΣΙΑΣ

Τί νὰ σκοπεύῃ;

ΜΑΡΤΥΣ

Νὰ πληρώσῃ βέβαια.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

(Ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του ἔχων κάρδοπον εἰς τὴν χεῖρα)

1220 Ποῦ εἶναι ὅστις χρήματα ζητεῖ;— Εἰπέ,
τί εἶναι τοῦτο;

ΠΑΣΙΑΣ

Τοῦτο τ' εἶναι; Κάρδοπος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Κ' ἔπειτ' ἀκόμη μὲ ζητεῖς ἀργύριον;
Δὲν δίδω εἰς κᾶνένα οὔτε ὀβολὸν
ποῦ ὀνομάζει τὴν καρδόπην κάρδοπον.

ΠΑΣΙΑΣ

1225 Λοιπὸν δὲν θὰ πληρώσης;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ὡς μοὶ φαίνεται.

Αἶ! δὲν θὰ κάμῃς τώρα νὰ ξεκουμβισθῇς
ἀπὸ τὴν θύραν;

ΠΑΣΙΑΣ

Φεύγω· ὅμως ἤξευρε
πῶς θὰ πληρώσω πρυτανεῖα, κ' ἂν χαθῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Θενὰ τὰ χάσης μὲ τὰς δώδεκα μαζῇ,
1230 ἂν καὶ δὲν θέλω εἰς σὲ τοῦτο νὰ συμβῇ,
διότι εἶπες ἀμαθῶς τὴν κάρδοπον.

ΑΜΥΝΙΑΣ ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΧΟΡΟΣ

ΑΜΥΝΙΑΣ

Ἀλλοίμονον!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Αἶ! Τίς εἶν' οὗτος ποῦ θρηνεῖ; ἴσως κᾶνείς
ἐκ τῶν δαιμόνων τοῦ Καρκίνου κλαίεται;

(1234) Καρκίνος, τραγικὸς ποιητής, οὗ ὁ υἱὸς Ξενοκλῆς, καὶ αὐτὸς ποιη-
τής, εἰσήγε δεινοπαθοῦντας καὶ θρηνοῦντας.

ΑΜΥΝΙΑΣ

1235 Τί; ποῖος εἶμαι θέλετε νὰ μάθητε;
Δυστυχισμένος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πήγαινε τὸν δρόμον σου.

ΑΜΥΝΙΑΣ

ὦ σκληρὲ δαίμων, τύχη τροχοθραύστρια
τῶν ἐμῶν ἵππων! Ἀθηνᾶ! μ' ἀφάνισες!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί δὲ κακόν σε ἔκαμ' ὁ Τληπόλεμος;

ΑΜΥΝΙΑΣ

1240 Μὴ μὲ χλευάζης, φίλε· τὸν υἱὸν εἶπε
ὅσα μ' ἐπῆρε νὰ μοὶ δώσῃ χρήματα,
ἐν ᾧ καὶ χωρὶς τούτου ἐδυστύχησα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Χρήματα, λέγεις;

ΑΜΥΝΙΑΣ

Ναὶ, ποῦ τὸν ἐδάνεισα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τῷ ὄντι ἦσουν δυστυχῆς, μὲ φαίνεται.

ΑΜΥΝΙΑΣ

1245 Ὅδηγῶν ἵππους, ξέπεσα, μὰ τοὺς Θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί φλυαρεῖς ἀπ' ὄνου ὥς νὰ ἔπεσες;

ΑΜΥΝΙΑΣ

Τὰ χρήματά μου σὲ ζητῶ, καὶ φλυαρῶ;

(1237) Παρωδία στίχων τραγωδίας τινὸς τοῦ Ξενοκλείους, υἱοῦ τοῦ Καρκίνου, δι' ὧν ἡ Ἀλκμήνη κλαίει τὸν ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου φονευθέντα Λικύμνιον.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Ε']

Ἀδύνατον νὰ εἶσαι ὑγιής.

Τί δέ;

Μὲ φαίνεται ὁ νοῦς σου πῶς ἐσάλευσε.

1250 Μὰ τὸν Ἑρμῆν, νομίζω σὺ πῶς θὰ κριθῇς,
ἂν δὲν μὲ δώσης τὸ ἀργύριον.

Εἰπέ.

Νομίζεις ὅτι νέον πάντοτε ὁ Ζεὺς
νερὸν μᾶς βρέχει, ἢ θαρρεῖς ὁ ἥλιος
κάτωθεν πάλιν πῶς τὸ ἴδιον ῥοφᾷ;

1255 Οὐδὲ ἤξεύρω, ἀλλ' οὐδὲ μοὶ μέλει κᾶν.

Πῶς δικαιοῦσαι δὲ νὰ λάβῃς χρήματα,
ἂν δὲν γνωρίζῃς οὔτε τὰ μετέωρα;

Ἄν ἔχῃς σπάνιν ἀργυρίου, δός μοι κᾶν
τὸν τόκον.

Τόκον; τί θηρίον εἶν' αὐτό;

1260 Τί ἄλλο; κατὰ μῆνα καὶ ἡμέραν, ὥς
κατρακοιλᾷ ὁ χρόνος, τὸ ἀργύριον
σωρεύεται αὐξάνον.

Αἶ! Πολὺ καλᾶ.

Φρονεῖς περισσοτέρα ὅτ' ἢ θάλασσα
ὑπάρχει τώρα παρὰ πρίν;

ΑΜΥΝΙΑΣ

Ἴση φρονῶ.

1265 Ὅρθον δὲν εἶναι νὰ αὐξάνη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τότε πῶς

κακόμοιρε, ἐκείνη νὰ μὴ γίνεται
περισσοτέρα, δεχομένη ποταμούς,
σὺ δὲ ν' αὐξήσης θέλεις τὸ ἀργύριον;
Δὲν θὰ τὸ στρίψῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου;

1270 Δότε μ' ἐδῶ τὸ κέντρον.

ΑΜΥΝΙΑΣ

Μάρτυρας καλῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐμπρός, Σαμφόρα· τί προσμένεις; βάδιζε.

ΑΜΥΝΙΑΣ

Δὲν εἶναι τοῦτο ὕβρις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τρέχα, σ' ἔφθασα,

τὰ σειραφόρα σὰ ὀπίσθια κεντῶν.

Ἄ! φεύγεις; Πῶς νὰ σὲ κινήσω ἤξευρα

1275 μὲ τοὺς τροχοὺς σου κ' ὅλα σου τὰ τέθριππα.

ΧΟΡΟΣ

ΣΤΡΟΦΗ

Τί εἶναι ν' ἀγαπᾷ τις τὰ κακά! Κερδῶν

(1271) Σαμφόρα, τῇ δίδει τοῦ ἵππου τὸ ὄνομα.

(1273) Σειραφόρος, ὁ ἵππος ὁ ἐκτός τοῦ ζυγοῦ ἐξευγμένος.

(1276—85 καὶ 1286—95)

υ-υ-, υ-υ-υ-υ-

υ-υ-, υ-

υ-υ-, υ-υ- 3.

-υ-υ-, -υ- 2.

-υ-υ-

-υ-υ-, -υ-

υ-υ-, υ-υ-

148

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ὁ γέρων ἐρασθεῖς,
νὰ μὲ πληρώσῃ προσπαθεῖ
τὰ δανεισμένα χρήματα.

1280

Θενὰ ἐπέλθῃ σήμερον
εἰς τὸν σοφιστὴν αὐτὸν
διὰ ὅσας ἐπεχείρισε
πανουργίας,

1285

ἀπροσδόκητον κἄνεν
κακὸν νὰ λάβῃ αἴφνης.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

1290

Νομίζω ὅτι θενὰ εὖρῃ τὸν υἱὸν,
ὥς εἶχεν εὐχηθῇ,
ἐξησκημένον νὰ λαλῇ,
καὶ γνώμας εἰς τὰ δίκαια
νὰ ἀντιτάττῃ ἰσχυράς·
ὥς ὅπου εὐρεθῇ,
καὶ παμπόνηρ' ἂν εἰπῇ,
νὰ κερδίζῃ.

1295

Ἴσως, ἴσως εὐχηθῇ
βωβὸν νὰ τὸν ἀκούσῃ.

ΧΟΡΟΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

(Διωκόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του)

ὦ ὦ! ὦ ὦ!

ὦ συνδημόται, γείτονες καὶ συγγενεῖς!

ὦ! βοηθήσατέ με! Δέρνομαι κακῶς.

Τὴν σιαγόνα, ὁ πτωχός! τὴν κεφαλὴν!

1300 Ἀχρεῖε, δέρνεις τὸν πατέρα;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Πάτερ, ναί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ὅτι μὲ δέρνει δὲν ἀρνεῖται.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Βέβαια.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ νυκτοκλέπτα, πατροκτόνε, μιὰρέ!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Εἰπέ τα πάλιν· λέγε περισσότερα.

Εὐφραίνομαι ν' ἀκούω ὕβρεις, ἤξευρε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1305 Λακκόπατε!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Μὲ ῥόδα μ' ἐπερέχυσες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς; τὸν πατέρα δέρνεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ θενὰ εἶπῶ

ὅτι δικαίως, μὰ τὸν Δία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μιὰρὲ,

δικαίως, ὅταν δέρνης τὸν πατέρα σου!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Θὰ τ' ἀποδείξω καὶ θὰ μείνω νικητής.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1310 Εἰς τοῦτο θὰ νικήσης!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Εὐκολώτατα.

Ὅποῖον θέλεις ἐκ τῶν λόγων ἔκλεξε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί λόγων!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Τὸν καλὸν ἢ τὸν κατώτερον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Σ' ἐδίδαξα, μὰ Δία, ὦ ταλαίπωρε,
 νὰ μ' ἀντιλέγῃς εἰς τὰ δίκαια, ἐάν
 1315 μὲ καταπείσῃς πῶς καλὸν καὶ δίκαιον
 νὰ δέρνουν εἶναι τοὺς πατέρας οἱ υἱοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Νομίζω θὰ σὲ πείσω, ὥστε οὐδὲ σὺ
 οὐδὲν νὰ ἔχῃς ν' ἀντειπῇς ὁ ἴδιος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ν' ἀκούσω θέλω τί θενὰ εἰπῇς λοιπὸν.

ΧΟΡΟΣ

ΣΤΡΟΦΗ

1320 ὦ γέρων, τώρα νὰ σκεφθῇς εἶν' ἔργον σου
 πῶς θέλεις νικήσει.

Ἄν βέβαιος δὲν ἦτον, δὲν ἐφαίνετο
 ἀκόλαστος τόσον.

Ἐρείδεται εἰς κᾶτι, κ' εἶναι φανερόν
 1325 τοῦ νέου τὸ θάρρος.

Ἀλλὰ, πῶς πρωτοήρχισεν ἡ μάχη μεταξύ σας
 νὰ εἰπῇς πρέπ' εἰς τὸν Χορὸν, θὰ τὸ εἰπῇς ἀφεύκτως.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πῶς πρωτοήρχισαν λοιπὸν αἱ ὕβρεις μεταξύ μας
 θὰ σᾶς εἰπῶ· Ἐτρώγαμεν, καθὼς γνωστὸν σᾶς εἶναι.
 1330 Τὸν εἶπα δὲ τὴν λύραν του νὰ λάβῃ καὶ νὰ ψάλλῃ
 τοῦ Σιμωνίδου τὸν Κριὸν, πῶς ἐκουρεύθ' ἡ θρίξ του.

(1320) $\begin{array}{c} \cup\text{---}\cup\text{---}, \cup\text{---}\cup\text{---}, \cup\text{---}\cup\text{---} \\ \cup\text{---}\cup\text{---}, \cup\text{---}\cup\text{---} \end{array} \left. \vphantom{\begin{array}{c} \cup\text{---}\cup\text{---}, \cup\text{---}\cup\text{---}, \cup\text{---}\cup\text{---} \\ \cup\text{---}\cup\text{---}, \cup\text{---}\cup\text{---} \end{array}} \right\} 3.$

(1331) Σιμωνίδης ὁ Κεῖος ποιητής, ὁ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων θαυμαζόμενος,

Πλὴν μ' εἶπεν, ὅταν πίνωμεν ἀνόητον πῶς εἶναι
νὰ παίζωμεν καὶ ψάλλωμεν, ὥς γραῖαι ποῦ ἀλέθουν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1335 Νὰ πατηθῆς καὶ νὰ δαρθῆς δέν σ' ἔπρεπε, ζητῶν με
νὰ ψάλλω, ὥσάν τέττιγας νὰ εἶχες εἰς τὸ γεῦμα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τοιαῦτα, ὥς ἀκούετε, μὲ ἔλεγε καὶ τότε,
καὶ κακὸς εἶπε ποιητῆς πῶς εἶν' ὁ Σιμωνίδης.
Τὸ πρῶτον μὲν ὑπέμεινα αὐτὰ ἄν καὶ μὲ βίαν.
Τὸν εἶπα δ' ἔπειτα, λαβὼν μυρσίνην, νὰ μὲ ψάλλῃ
1340 κόν τοῦ Αἰσχύλου τίποτε. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη·
«Ἰῶ ὄντι πρῶτον ποιητὴν νομίζω τὸν Αἰσχύλον,
πομπώδη, χωρὶς σύστασιν, στρυφνὸν καὶ βροντολόγον.»
Πῶς τότε ἡ καρδιά μου ἐσκίρτησε, θαρρέϊτε!
Πλὴν τὸν θυμὸν ἐδάγκασα καὶ εἶπα· «Αἶ, ἄς εἶναι.
1345 Ἐπέ μας ἀπὸ τὰ σοφὰ αὐτὰ τὰ νέα τώρα.»
Τῷ Εὐριπίδου ἔψαλεν εὐθὺς, πῶς ἐνυμφεύθη
ὁμομητρίαν ἀδελφὴν, Ἡράκλεις ἀδελφός της.
Αὐτὸ δὲν τὸ ὑπέφερα, κ' εὐθὺς τὸν ἐπροπῆρα,
τὸν εἶπα ὕβρεις καὶ κακά· ἐκεῖθεν, ἐννοεῖται,
1350 πᾶσι ἐλογοφέραμεν. Τότε πηδᾷ ἐκεῖνος,
μὲ κοπανίζει, μὲ κτυπᾷ, μὲ πνίγει, μὲ συντρίβει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ἄϊκως, ὅταν δέν φρονῆς καλὸν τὸν Εὐριπίδην,
ἐκῆνον τὸν σοφόν;

Ἐγραψεν ἐπινίκιον εἰς ἀθλητὴν τινα καλούμενον Κριόν, καὶ ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος· ὁ δ' Ἀριστοφάνης τὸν χλευάζει.

(1339) Οἱ ἄλλοι ἢ στίχους ἀπαγγέλλοντες ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας κλάδον δάφνης ἢ μυρσίνης.

(1347) Ἐν τῷ Αἰόλῳ, ἀπωλεσθείσῃ τραγωδίᾳ τοῦ Εὐριπίδου, ὁ Μακαρεὺς ἐνυμφεύετο τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφὴν τοῦ Κανάχην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Σοφὸς ἐκεῖνος; ὦ! σὲ λέγω...

Πλὴν πάλιν θὰ μὲ δείρη.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ναὶ, δικαίως, μὰ τὸν Δία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

- 1355 Δικαίως, ὦ ἀναίσχυντε! Ἐγὼ ποῦ σ' εἶχα θρέψει,
 ποῦ ἐπροσπάθουν νὰ νοῶ τραυλίζων τί ἐλάλεις!
 Ἄν μ' ἔλεγες βρὺν σ' ἐνοιῶθα καὶ σ' ἔδιδα νὰ πίνης·
 ἂν μ' ἐζητοῦσες δὲ μαμ.μ.ᾱν, σὲ ἔδιδα ψωμάκι·
 μόλις δ' ἐφώναζες κακ.κ.ᾱν, κ' εὐθὺς ἀπὸ τὴν θύραν
 1360 σ' ἐξέφερα, σ' ἐβάσταζα. Σὺ μ' ἐπνιγες δὲ εῴρα,
 κ' ἐν ᾧ ἐβόων κ' ἔκραζα,
 «ἀνάγκην ἔχω», οὔτε κἂν
 σὺ μ' ἔφερες, ὦ μιαρὲ,
 ἕως τὴν θύραν, καὶ πνιγείς
 1365 τ' ἀπέλυσ' αὐτοῦ κάτω.

ΧΟΡΟΣ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

- Τῶν νέων πρέπει αἱ καρδίαι νὰ πηδοῦν
 δι' ὅσα θ' ἀκούσουν.
 Ἐὰν τοὺς πείσῃ οὗτος μὲ τοὺς λόγους του,
 τοιαῦτα τολμήσας,
 1370 τὸ δέρμα δὲν θ' ἀξίζῃ τῶν γερόντων κἂν
 οὐδ' ἓνα ῥεβίθι.
 ὦ κινητὰ καὶ μοχλευτὰ τῶν νέων λόγων ζήτηί
 πιθανοὺς λόγους, νὰ φανῇς πῶς ὁμιλεῖς δικαίως.
 ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ
 Καλὰ καὶ νέα πράγματα εὐφραίνομαι γνωρίζων,

(1366) Ὡδ. στ. 1320 κλ.

- 1375 κ' ἡξεύρων νὰ περιφρονῶ τοὺς καθεστῶτας νόμους
 Τὸν νοῦν μου ἔταν ἔκδοτον εἰς ἵππους μόνον εἶχον,
 τρεῖς λέξεις ἐὰν ἔλεγον, ἡ τρίτη ἦτον σφάλμα.
 Ἄφ' οὗ πλὴν μ' ἐδιώρθωσε διδάξας με ἐκεῖνος,
 καὶ γνώμας ἔμαθα λεπτὰς καὶ λόγους καὶ ιδέας,
 1380 θὰ σᾶς εἰπῶ πῶς δέρνονται δικαίως οἱ πατέρες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Μὲ ἵππους τρέχε, πήγαινε. Προκρίνω, μὰ τὸν Δία,
 νὰ τρέφω ἵππων τέθριππον, παρὰ νὰ μὲ σαπίζης.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ἐκεῖ ποῦ μὲ διέκοψας τὸν λόγον ξαναρχίζω,
 καὶ σ' ἐρωτῶ· μὲ ἔδερνες εἰς τοὺς μικροὺς μου χρόνους;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

- 1385 Ναὶ, ἀγαπῶν σε βέβαια καὶ εὐνοῶν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Εἰπέ με

δὲν εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ σ' ἀγαπῶ ὁμοίως
 καὶ νὰ σὲ δέρνω, ἐπειδὴ ἀγάπ' εἶναι τὸ ξύλον;
 Πληγῶν θὰ εἶναι ἄγευστον τὸ σῶμά σου, καὶ ὄχι
 τὸ σῶμά μου; Ἐλεύθερος κ' ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην;

- 1390 Κλαίουں οἱ παῖδες, δὲν φρονεῖς καὶ ὁ πατήρ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί λέγεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Θὰ μὲ εἰπῇς ὅτι αὐτὸ εἶν' ἔργον τῶν παιδίων·
 σὲ λέγω πλὴν, οἱ γέροντες πῶς εἶναι δις παιδία.

(1390) Τοῦτο παρωδία στίχου ἐξ Ἀλκίστιδος τοῦ Εὐριπίδου (694) Χαί-
 ρεις ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; ἦτοι: Χαίρεις φῶς
 βλέπων· δὲν φρονεῖς καὶ ὁ πατήρ;

154

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Τῶν νέων εὐλογώτερον οἱ γέροντες νὰ κλαίουں,
ὥς πρέπει ὀλιγώτερον ἐκεῖνοι ν' ἁμαρτάνουν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1395 Δὲν εἶναι νόμος πούποτε νὰ δέρνωνται πατέρες.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Δὲν ἦτον ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ τὰ ἐνομοθέτει,
ὁποῖος εἶσαι σὺ κ' ἐγώ ; πλὴν ἔπεισε τοὺς τότε.
Καὶ πῶς κ' ἐγὼ δὲν ἤμ.πορῶ ψηφίζων νέον νόμον
νὰ ἐπιτρέψω οἱ υἱοὶ νὰ δέρνουν τοὺς πατέρας;

1400 Ὅσους ἐφάγαμεν δαρμοὺς πρὶν ἢ τεθῇ ὁ νόμος,
ἅς μὴ τοὺς θεωρήσωμεν, ἅς εἶναι χάρισμα τῶν.
Καὶ κύτταξε τοὺς πετεινοὺς καὶ ὅλα τ' ἄλλα κτήνη
προσβάλουν τοὺς πατέρας τῶν. Εἰς τί δὲν διαφέρουν
ἀπὸ ἡμᾶς, πλὴν πῶς αὐτὰ ψηφίσματα δὲν γράφουν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

1405 Καὶ πῶς λοιπὸν τοὺς πετεινοὺς εἰς ὅλ' ἀφ' οὗ μιμεῖσαι
δὲν τρώγεις κόπρον ὥς αὐτοὶ, κ' εἰς ξύλον δὲν κουριάζεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Εἶν' ἄλλο πρᾶγμα· τὸ φρονεῖ ὥς ἄλλο κ' ὁ Σωκράτης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Πλὴν μὴ μὲ δέρνης, εἰδεμὴ θὰ τὸ μετανοήσης.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ πῶς ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐγὼ μὲν πρέπει σὲ νὰ τιμωρῶ δικαίως,
1410 καὶ πάλιν τὸν υἱόν σου σὺ, ἂν ἔχης.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Κ' ἂν δὲν ἔχω
θὰ κλαύσω μάταια, καὶ σὺ καγχάζων θ' ἀποθάνης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ (πρὸς τοὺς θεατὰς)

Ὅμηλίκές μου! δίκαια μὲ φαίνεται πῶς λέγει.
Τὰ εὐλογα πρέπ' εἰς αὐτοὺς, φρονῶ, νὰ συγχωρῶμεν.
Ὅρθον νὰ κλαίωμεν, ἐὰν τὰ δίκαι' ἀμελῶμεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1415 Καὶ ἄλλην γνώμην ἄκουσον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐχάθην κατὰ κράτος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Καὶ ἴσως δὲν θὰ λυπηθῇς δι' ὅ,τι σὲ συνέβη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ! πῶς; Εἰπὲ ν' ἀκούσωμεν εἰς τί θὰ μ' ὠφελήσης.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ὡς σὲ, καὶ τὴν μητέρα μου θὰ δείρω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί; τί λέγεις;

Ἄλλο κακὸν χειρότερον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Τί δ' ἂν ὁ χείρων λόγος

1420

σὲ πείσῃ ὅτ' εἶναι καλὸν
νὰ δέρνω τὴν μητέρα μου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τί; ἂν τὸ κάμῃς καὶ αὐτὸ,
δὲν σὲ ἐμποδίζει τίποτε
νὰ πέσῃς εἰς τὸ θάραθρον,

1425

καὶ ὁ Σωκράτης
μαζῇ, κ' ὁ χείρων λόγος.

(1412) — — — — — 5.

— — — — —
— — — — —

156

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Αὐτὰ, Νεφέλαι, πάσχω ἐξ αἰτίας σας
τὴν τύχην μου ἀφ' ὅτου σᾶς παρέδωσα.

ΧΟΡΟΣ

Ἄλλ' αἵτιος σὺ εἶσαι, στρέψας σεαυτὸν
1430 εἰς πονηρὰ πρὸς ἄλλων βλάβην πράγματα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Αὐτὰ πῶς τότε δὲν μοὶ τὰ ἐλέγετε,
κ' ἐπήρατε τοῦ γέρου χωρικοῦ τὸν νοῦν;

ΧΟΡΟΣ

Πάντοτε τοῦτο κάμνομεν, φίλον τινὰ
ἔταν πραγμάτων ἀπαντῶμεν πονηρῶν,
1435 ὥς εἰς κακὸν ἐκεῖνον νὰ ἐμβάλωμεν,
διὰ νὰ μάθῃ νὰ φοβῇται τοὺς Θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Φεῦ! ὦ Νεφέλαι, αὐστηρὰ πλὴν δίκαια.
Τὰ δανεισμένα χρήματα δὲν ἔπρεπε
νὰ μὴ τὰ δίδω. Ἔλα δέ, ὦ φίλτατε,
1440 τὸν φαῦλον Χαιρεφῶντα ν' ἀφανίσωμεν,
καὶ τὸν Σωκράτην, ποῦ ἡπάτων σὲ καὶ μέ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Κακὸν δὲν κάμνω εἰς τοὺς διδασκάλους μου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ναὶ, τὸν πατρῶον Δία, ναὶ, σεβάσθητι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ἴδου πατρῶον Δία, ὁ μωρόπιστος!
1445 Ὑπάρχει Ζεὺς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ὑπάρχει.

(1430) Λέγει ὅτι ὁ Στρεψιάδης ἑστρεψεν ἑαυτὸν εἰς πονηρά.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Ὅχι, ἐπειδὴ
αὐτὸν ἐξώσας, κυβερνᾷ ὁ Στρόβιλος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Διόλου! Δία πῶς τὸ στραβοπότηρον
αὐτὸ νὰ ὑπολάβω! Οἴμοι ὁ μωρός!
Θεὸς πῶς εἶσαι νὰ πεισθῶ ἢ χύτρα σύ!

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

1450 Φλυᾶρει τώρα, παραλάλει μόνος σου.

(Φεύγει).

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ (μόνος)

Ἀνοησία! Πόσον παρεφρόνησα,
διώξας χάριν τοῦ Σωκράτους τοὺς Θεούς!
Πλὴν μὴ θυμώνης κατ' ἐμοῦ, ὦ φίλ' Ἑρμῇ!
καὶ μὴ μ' ἐξολοθρεύσης. Εὐσπλαγχνίσου με.

1455 Τὸν νοῦν μ' ἐπῆρεν ἡ ἀδολεσχί' αὐτῶν.

Εἰπέ με δέ, συμβούλευσέ με, ἀγωγὴν
νὰ τοῖς κινήσω, ἢ ἂν πρέπη ἄλλο τί.
Νὰ μὴ ζητήσω λέγεις δίκας—καὶ ὀρθῶς,
ἀλλὰ ν' ἀνάψω τὴν οἰκίαν παρευθὺς

1460 τῶν ἀδολέσχων.— ὦ Ξανθία, πρόφθασε,
ἀξίνην λάβε, φέρε καὶ τὴν κλίμακα.

Ἐπειτ' ἀνάβα εἰς τὸ φροντιστήριον,
κατάσκαψον τὴν στέγην, ἂν μὲ ἀγαπᾷς,

(1446) Ἰδ. στ. 811.

(1447) Ὁ Σωκράτης τῷ εἶπε Σ τ ρ ό β ι λ ο ς, ὁ δ' ἀγροῖκος Στρεψιάδης μὴ ἐννοῶν τὴν λέξιν, ἐκλαμβάνει τὸ στραβοπότηρον. Ἐν τῷ ἀρχαίῳ κειμένῳ ὁ Σωκράτης εἶπε Δ ἱ ν ο ν, τὸν στρόβιλον τῆς αἰθερίας ὕλης, ὁ δὲ Στρεψιάδης ἐνόησε τὸ ποτήριον τὸ οὕτω καλούμενον, ὃν δ' ἄνευ βάσεως, καὶ κάτωθεν ἀποληγόν εἰς ὃξὺ ἢ στογγύλον.

(1453) Προσερχόμενος εἰς Ἑρμοῦ στήλην ἐκεῖ εὕρισκομένην.

ὥς ἡ οἰκία σύσσωμη νὰ κρημνισθῇ.
 1465 Ἐδὼ λαμπάδα ἀναμμένην δότε με.
 Κ' ἐγὼ θὰ λάβω σήμερον ἐκδίκησιν
 ἀπ' αὐτῶν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι γόητες.

ΜΑΘΗΤΑΙ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ

ΜΑΘΗΤΗΣ Α'

Ἰοὺ ἰοῦ!

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Σὺ τώρα ρίψε πολλὴν φλόγα, ὦ λαμπάς.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α'

1470 ὦ ἄνθρωπε, τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἄλλο τί, παρὰ
 μὲ τῆς οἰκίας τὰς δοκοὺς λεπτολογῶ.

ΜΑΘΗΤΗΣ Β'

Φεῖ! Ποῖος, ποῖος καίει τὴν οἰκίαν μας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἐκεῖνος, οὗ τὴν χλαῖναν ἀφηρέσατε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'

Μᾶς καταστρέφεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Κ' ἐγὼ τοῦτο θέλω, ἂν
 1475 δὲν ψεύσῃ ἡ ἀξίνη τὰς ἐλπίδας μου,
 ἢ ἂν δὲν πέσω κάτω καὶ δὲν συντριβῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Αἶ! σὺ, τί κάμνεις; εἰς τὴν στέγην τί ζητεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Περιορῶ τὸν ἥλιον, ἀεροδατῶν.

(1469) Ἐκτελεῖ ταῦτα.

(1478) Ἰδ. στ. 226.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ὁ δυστυχής! ὁ τάλας! Θεὸν ἀποπνιγῶ.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ

1480 Κ' ἐγὼ ὁ κακοδαίμων θὰ κατακαῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Τίς τοὺς Θεοὺς σᾶς εἶπε νὰ ὑβρίζετε,
τὴν ἔδραν τῆς σελήνης νὰ κυττάζετε;
Ναὶ, κτύπα, δέρνε, δίωκε, διὰ πολλὰ,
διότ' ἡδίκουν τοὺς Θεοὺς, τὸ πρῶτιστον!

ΧΟΡΟΣ

1485 Νὰ πηγαίνωμεν ἔξω καιρός. Ἄρκετὰ ἐχορεύσαμεν
[σήμερον, φθάνει.

